



DÂN TỘC SANH TÔN



TIẾNG NÓI ĐẠI VIỆT QUỐC DÂN ĐẢNG

BỘ MỚI SỐ 2 (tháng 11/ 12 -2013 1-2014) - PHÁT HÀNH MỖI BA THÁNG

CHÀO MỪNG

XUÂN GIÁP NGỌ

**Tết đến xuân sang biết chúc gì,
Chúc cho dân Việt khởi cơn nguy,
Trên đường dân chủ mau chân bước,
Vận hội rồi ra sẽ gặp thì.**

**NGHE
DÂN
TỘC
OÁN
THAN,
NGẬP
TRÀN
UẤT
HẬN
LŨ
RUỒI
XANH**



**NHÌN
ĐẤT
NƯỚC
U
TRẦM,
CHÁT
NGÁT
CẨM
HỒN
LOÀI
QUỶ
ĐỎ**

**Trong niềm tin đất nước sắp chuyển mình
ĐẠI VIỆT QUỐC DÂN ĐẢNG
thân gửi đến quý đồng hương lời kính chúc**

NHU Ý

VIỄN ẢNH HÒA BÌNH THẾ GIỚI

Mấy điểm nóng đáng kể trên bàn cờ thế giới hiện nay là ở vùng Trung cận đông (Iraq, Afghanistan, Syrie) và biển Trung hoa.

Về Iraq, sau trên 8 năm can thiệp của Mỹ (2003-2011), lực lượng Mỹ đã rút hết vào cuối năm 2011, tình hình an ninh ở xứ này vẫn tồi tệ, các phe phái tranh giành quyền lực (Sunnite, Chiite, al Qaeda) đánh, giết nhau hàng ngày, kể đến là Afghanistan, lực lượng Mỹ dự trù rút hết vào cuối năm nay, kịch bản diễn ra chắc chắn khác gì Iraq.

Cuộc chiến đẫm máu ở Syrie kéo dài từ ba năm nay, đây là nơi độ sức giữa một chính quyền được Iran hỗ trợ, Nga tận tình hậu thuẫn và một bên muốn lật đổ chính quyền đó, được sự yểm trợ tài chánh dồi dào của mấy vương quốc dầu lửa (Arabie Saoudite, Qatar) và được các nước Tây phương và Hoa kỳ cung cấp vũ khí, do sự chia rẽ (5 bè 7 phái) đấu đá nhau, lực lượng nổi dậy không thể chiến thắng, để tìm một giải pháp chính trị. Hội nghị quốc tế diễn ra ở Thụy sĩ (21-1-2014), lập trường đôi bên như nước với lửa, viễn ảnh hòa bình ắt hẳn còn xa vời.

Có thể nói Syrie là nơi đương đầu giữa Mỹ và Nga, Mỹ muốn Bashar al-Assad phải ra đi, do biết Syrie có kho vũ khí hóa học, nên khởi đầu Mỹ đã cảnh cáo là không thể vượt qua lằn ranh đỏ (chỉ việc sử dụng vũ khí hóa học là vi phạm luật quốc tế), Mỹ sẽ trừng phạt bằng vũ lực, nhưng hôm 21-8-2013, cả thế giới chứng kiến cảnh hàng trăm người chết thê thảm do loại vũ khí độc hại này, phản ứng ồn ào một đạo, lằn ranh đỏ trở thành lằn ranh xanh rồi trắng (theo Arabie Saoudite), B. Obama chấp thuận đề nghị quốc tế giám sát và tháo gỡ kho vũ khí hóa học của V. Putin (dĩ nhiên là được al-Assad tán đồng), thế là huê cả làng, al-Assad an vị (coi như được quốc tế công nhận), chỉ có phe chống đối và các nước hậu thuẫn, đặc biệt là Arabie Saoudite ngờ ngàng, khó chịu; là người đang thách thức Mỹ trong vụ chứa chấp Edward Snowden (người tiết lộ bí mật về vụ thu thập thông tin cá nhân của Mỹ), V. Putin lại nổi bật trước công luận quốc tế như là người tháo gỡ ngòi nổ do Mỹ gây ra ở Syrie.

Về tình hình biển Đông thì kéo dài khá lâu rồi, cường độ căng thẳng ngày càng gia tăng, Mỹ chỉ đóng vai trò hậu thuẫn với chính sách chuyển trục sang châu Á -Thái bình dương, tích cực nhứt là đối với Nhật bản trong vụ tranh chấp đảo Senkaku ở biển Hoa đông (Hiệp ước an ninh Mỹ -Nhật), trong khi các tranh chấp các quần đảo ở biển Hoa nam thì Mỹ luôn tuyên bố đứng ngoài các cuộc tranh chấp, tuy có ngầm yểm trợ nhưng không có mấy tín hiệu tích cực.

Những sự kiện gần đây cho thấy Mỹ có vẻ "nhún nhường" đối với Trung cộng:

- hôm 23-11-2013, Trung cộng đơn phương áp đặt vùng "nhận diện phòng không" (ADIZ Air Defense Identification Zone) ở biển Hoa đông, Mỹ khuyên các hãng hàng không dân sự nên tuân thủ trong khi Nhật kiên quyết bác bỏ, ở vùng biển Hoa nam, vốn đã xác định vùng chủ quyền "lưỡi bò" rồi, việc áp đặt vùng "nhận diện phòng không" trên vùng này là bước logique kế tiếp,

- hôm 5-12-2013, tuần dương hạm USS Cowpens phải bẻ lái tránh một chiến hạm tháp tùng hàng không mẫu hạm Liêu Ninh đang cản đường trên Biển Đông, lý do theo Đô Đốc Samuel Locklaer, Tư lệnh lực lượng Thái bình dương của Hoa Kỳ: rằng sĩ quan hải quân Trung Quốc còn non tay « vừa thiếu kinh nghiệm vừa không thông thạo Anh ngữ »,

- hôm 26-12-2013, Mỹ công khai lên án vụ viếng thăm đền thờ Thần đạo Yakusuni của Thủ tướng Nhật, ...

Những tín hiệu không tốt đó có thể khiến Trung cộng hiểu lầm quyết tâm của Mỹ, được mọi lần tới từng bước, các nước muốn dựa hơi không khỏi tự hỏi là liệu Mỹ có phải là kẻ có thể ra tay cứu khổ phò nguy hay không?

Mộng bành trướng bá chủ thế giới của Trung cộng khá rõ, thực tế cho thấy họ đang có khả năng thực hiện giấc mộng đó (dự trữ ngoại tệ dồi dào (gần 4 ngàn tỷ đô la), mua lại nhiều cảng biển trên thế giới, phóng phi thuyền thám hiểm mặt trăng, thử nghiệm tên lửa siêu thanh, bắt đầu đóng chiếc hàng không mẫu hạm thứ hai, chiếc thứ ba và thứ tư cũng trong vòng dự tính, tham vọng ở Nam và Bắc cực, ...), ai cũng thấy thảm họa da vàng, Tàu hành xử ở vùng biển Trung hoa đích thực là lối xử sự của một tên bá quyền khu vực rồi, chắc chắn sẽ không dừng ở đó (đóng thêm ba bốn chiếc hàng không mẫu hạm chẳng lẽ để chạy vòng vòng ở biển Đông), chừng ấy ranh giới giữa bá quyền khu vực với bá quyền thế giới sẽ mờ nhạt dần; hiện nay, Mỹ là thế lực duy nhứt có đủ khả năng ngăn chặn đà thảm họa đó, lực thì dư sức nhưng thế thì dường như mòn mỏi dần, giống như bị "thấu cây" (*) trong một ván bài "xập xám chướng", kẻ có tiền nhưng không dám tung ra để lật lá bài tẩy của đối thủ.

Viễn ảnh thế giới trong năm 2014 thật có khá nhiều bất trắc.

DTST

(*) Theo giải thích trong Việt Nam tự điển của Lê Văn Đức thì thấu cây có nghĩa "tiêu mòn, gài bẫy, giả bộ để gạt bên địch: bài nó không có phé mà nó thấu cây mình "

THAM KHẢO Ý KIẾN SỬA ĐỔI HIẾN PHÁP

hay

ĐÀN KHẨY TAI TRÂU?

Cuối năm 2012, bản dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992 được tung ra (12-2012), nói là để lấy ý kiến của nhân dân, nhiều ý kiến và đề nghị sửa đổi, tiêu biểu như kiến nghị của giới trí thức (19-1-2013) hay góp ý của Hội đồng giám mục (1-3-2013), cuối năm 2013, bản Hiến pháp mới được Quốc hội thông qua, nội dung hai bản gần như y chang nhau, suốt một năm trời đó, không có một cuộc trao đổi ý kiến nào với những người có ý kiến trái ngược với bản dự thảo, đúng là góp ý với một đối tượng câm (mất khả năng thương thảo), điếc (mất khả năng tiếp thu), nghĩ thật chẳng khác gì đem đàn mà khảy tai trâu."

Thoạt tưởng có vẻ ưỡn công, nhưng nghĩ kỹ, nhắc lại những ý kiến đóng góp về việc sửa đổi hiến pháp hay tiếp tục vạch ra những phi lý trong Hiến pháp cũng không phải là điều vô bổ, mọi người hiểu rõ hơn mặt thật của kẻ thống trị, ý thức công dân nhờ đó được tác động, thấy rõ:

- nguyện vọng của mình không được mai mai để ý,
- quyền hạn của mình bị tước đoạt,
- đảng lãnh đạo đất nước nhưng không có một trách nhiệm gì đối với quốc dân,
- ...

1. Liên hệ đến dự thảo, điều 2: "Tất cả quyền lực nhà nước thuộc về nhân dân mà nền tảng là liên minh giữa giai cấp công nhân với giai cấp nông dân và đội ngũ trí thức. Quyền lực nhà nước là thống nhất, có sự phân công, phối hợp, kiểm soát giữa các cơ quan nhà nước trong việc thực hiện các quyền lập pháp, hành pháp, tư pháp.", và điều 4: "Đảng Công sản Việt Nam, đội tiên phong của giai cấp công nhân, đồng thời là đội tiên phong của nhân dân lao động và của dân tộc Việt Nam, đại biểu trung thành lợi ích của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và của cả dân tộc, lấy chủ nghĩa Mác - Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh làm nền tảng tư tưởng, là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội."

- Hội đồng giám mục ôn hòa góp ý: "Để tôn trọng quyền làm chủ của nhân dân, trong Hiến pháp không nên và không thể khẳng định cách tiên thiên sự lãnh đạo của bất kỳ đảng phái chính trị nào (X. điều 4), vì chủ thể của quyền bình chính trị là chính nhân dân, và nhân dân trao quyền bình đó cho những người họ tin nhiệm qua việc bầu chọn. Những cá nhân được bầu phải chịu trách nhiệm trước nhân dân về việc họ

làm, chứ không thể là một tập thể mơ hồ rồi cuối cùng không ai chịu trách nhiệm cả."

- Nhóm trí thức kiến nghị: "*Trong Chương I, cần nhấn mạnh nguyên tắc chủ quyền nhân dân đòi hỏi phải tôn trọng ý của dân tộc. Nếu hiến pháp thực sự do nhân dân quyết định thì việc định trước vai trò lãnh đạo nhà nước và xã hội thuộc về một tổ chức chính trị hay một tầng lớp là trái với quyền làm chủ của nhân dân, quyền con người, quyền công dân và ngược với bản chất của một nhà nước pháp quyền."*

Kết quả, các điều này được giữ nguyên, nước đổ đầu vịt!

Sự thật thì cách nay mấy năm (3-2010), trong một buổi hội thảo gồm nhiều chuyên gia hàng đầu trong nước (*), PGS Võ Đại Lược phát biểu: "*Người lãnh đạo ở các cấp không có chịu trách nhiệm gì cả với quyết định của mình. Bộ giao thông, Bộ xây dựng ... cầu đổ, nhà đổ, không thấy nói gì về trách nhiệm cả. Một đất nước như vậy thì không mong đợi gì!".* Còn liên minh giai cấp, TS Lưu Bích Hồ phát biểu: "*Nền tảng của xã hội ta là gì? Tôi xin hỏi ý kiến các anh? Đảng có dựa vào công nhân không? Có dựa vào nông dân không? Tôi nghĩ không. Vậy dựa vào cơ sở nào? Có dựa vào trí thức không? Cũng không nốt!"*

Điều 2 này khẳng định là không có vấn đề tam quyền phân lập như mong ước của mọi người ("Quyền lực nhà nước là thống nhất, có sự phân công, phối hợp, kiểm soát giữa các cơ quan nhà nước trong việc thực hiện các quyền lập pháp, hành pháp, tư pháp.").

2. Về điều 7: "*Đại biểu Quốc hội, đại biểu Hội đồng nhân dân bị cử tri hoặc Quốc hội, Hội đồng nhân dân bãi nhiệm khi không còn xứng đáng với sự tin nhiệm của nhân dân.*", tuyệt nhiên không hề đề cập đến đảng, tức khi tổng bí thư, các trung ương ủy viên, các bí thư địa phương bất xứng thì không có luật lệ nào chi phối (xem phần góp ý chi tiết của Hội đồng giám mục ở điểm 6).

Đảng ngồi xồm trên Hiến pháp!

3. Về điều 51 : "*Nền kinh tế Việt Nam là nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa ...; kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo.*", kỳ thật chính những đảng viên thuộc hàng ưu tú cũng chẳng hiểu định hướng xã hội chủ nghĩa là cái gì, theo bà Dương Thu Hương, đại biểu quốc hội, nguyên phó thống đốc

Ngân hàng Nhà nước, phát biểu: "cái khái niệm mà chúng ta vẫn cứ lúng ta lúng túng là "một nền kinh tế thị trường có định hướng xã hội chủ nghĩa"... Mà cũng báo cáo với các anh là riêng phần ngân hàng thì không biết "định hướng XHCN", "kinh tế thị trường có định hướng XHCN" trong hoạt động ngân hàng, nó là cái gì. Thì chúng tôi cũng khó có thể là cụ thể hóa ra được. Ngoài thế ra lại còn" phát triển công nghiệp hiện đại...trở thành một nước công nghiệp hiện đại theo định hướng XHCN". Thế không biết "công nghiệp hiện đại theo định hướng XHCN" nó là cái gì? Thế công nghiệp của XHCN nó khác với công nghiệp tư bản à? Thế thì tại sao lại cứ có cái đuôi "theo định hướng XHCN"? Theo PGS Trần Đình Thiên: "25 năm qua, điều ta đạt được là nhờ chuyển sang thị trường chứ không phải là do định hướng xã hội chủ nghĩa. Gắn chủ nghĩa xã hội với thị trường như thế nào không rõ. Bây giờ thế nào là chủ đạo?", TS Lưu Bích Hồ: "Đề nghị bỏ DNNN là chủ đạo ; thừa nhận Xã hội Dân sự và phát triển Xã hội Dân sự."

4. Về điều 53 HP: "Đất đai, tài nguyên nước, tài nguyên khoáng sản, nguồn lợi ở vùng biển, vùng trời, tài nguyên thiên nhiên khác và các tài sản do Nhà nước đầu tư, quản lý là tài sản công thuộc sở hữu toàn dân do Nhà nước đại diện chủ sở hữu và thống nhất quản lý." và điều 54: "... Tổ chức, cá nhân được Nhà nước giao đất, cho thuê đất, công nhận quyền sử dụng đất. ... Nhà nước thu hồi đất do tổ chức, cá nhân đang sử dụng trong trường hợp thật cần thiết do luật định vì mục đích quốc phòng, an ninh; phát triển kinh tế - xã hội ..."

- Hội đồng giám mục góp ý: "Hiến pháp hiện hành chỉ công nhận quyền sử dụng đất chứ không công nhận quyền sở hữu đất của công dân. Điều này đã gây ra nhiều lạm dụng và bất công nghiêm trọng. Vì thế, Hiến pháp mới cần công nhận quyền sở hữu đất đai của công dân và các tổ chức tư nhân như tuyệt đại đa số các quốc gia trên thế giới."

- Nhóm trí thức kiến nghị: "Không thừa nhận sở hữu tư nhân, tập thể, cộng đồng về đất đai cùng tồn tại với sở hữu nhà nước là tước đoạt một quyền tài sản quan trọng bậc nhất của người dân. Đánh đồng sở hữu nhà nước với sở hữu toàn dân về đất đai là tạo điều kiện cho quan chức các cấp chính quyền tham nhũng, lộng quyền, bắt tay với nhiều tư nhân, doanh nghiệp cùng trục lợi, gây thiệt hại cho nhân dân, đặc biệt là nông dân.

Dự thảo còn "hợp hiến hóa" việc thu hồi đất, trong đó lại mở rộng phạm vi áp dụng cho các dự án phát triển kinh tế - xã hội; đây là một sự thụt lùi so với Hiến pháp 1992 và có thể gây bùng nổ bất ổn xã hội."

Kết quả không có gì thay đổi, gió thổi nhà trống!

5. Về điều 65: "Lực lượng vũ trang nhân dân tuyệt đối trung thành với Tổ quốc, Nhân dân, với Đảng ...", có một điểm khác biệt nhỏ so với dự thảo "Lực lượng vũ trang nhân dân phải tuyệt đối trung thành với Đảng cộng sản Việt Nam, Tổ quốc và nhân dân, ...", đó là Đảng được sắp sau Tổ quốc và Nhân dân, nhưng trước sau gì cũng là trung thành với đảng.

- Nhóm trí thức kiến nghị: "Mọi hoạt động của các lực lượng vũ trang chỉ để bảo vệ sự toàn vẹn của lãnh thổ quốc gia và phục vụ nhân dân. Lực lượng vũ trang phải trung thành với Tổ quốc và nhân dân chứ không phải trung thành với bất kỳ tổ chức nào, như quy định tại Điều 70 của Dự thảo. Chúng tôi yêu cầu bỏ quy định lực lượng vũ trang phải trung thành với Đảng Cộng sản Việt Nam."

Kết quả như đã thấy, nước đổ đầu vịt!

6. Về điều 69: "Quốc hội là cơ quan đại biểu cao nhất của Nhân dân, cơ quan quyền lực nhà nước cao nhất của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam."

- Hội đồng giám mục góp ý một cách chi tiết: "Nguyên nhân sâu xa là không có sự phân biệt giữa đảng cầm quyền và Nhà nước pháp quyền. Điều này thể hiện ngay trong nội dung của Hiến pháp 1992, và Dự thảo vẫn tiếp tục đường lối như thế."

Một đảng, điều 74 (theo dự thảo, nay là điều 69) khẳng định Quốc hội là "cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất"; đảng khác, điều 4 lại khẳng định đảng cầm quyền là "lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội".

Vậy, ai lãnh đạo ai? Phải chăng Quốc hội chỉ là công cụ của đảng cầm quyền? Nếu như thế, việc người dân đi bầu các đại biểu Quốc hội có ý nghĩa gì? Một sự chọn lựa thật sự tự do hay chỉ là thứ dân chủ hình thức?

Bản Dự thảo cũng dành nhiều chương dài để nói về Quốc Hội (điều 74-90), về Chủ tịch nước (điều 91-98), về Chính phủ và Thủ tướng (điều 99-106). Không có chương nào và điều nào nói về Tổng bí thư đảng cầm quyền. Đảng khi đó, thực tế là Tổng bí thư nắm quyền hành cao nhất vì cũng theo Dự thảo, đảng cầm quyền là "lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội" (điều 4)! Như thế phải chăng đảng ở trên luật pháp và ngoài luật pháp, chứ không lệ thuộc luật pháp? Nếu đảng cầm quyền đã lãnh đạo cả Nhà nước và xã hội, thì còn cần gì Quốc hội, cần gì đến Tòa án!

Những phân tích trên cho thấy sự mâu thuẫn và tính bất hợp lý ngay trong nội dung Hiến pháp. Sự bất hợp lý này dẫn đến tình trạng bất hợp lý trong thực tế cuộc sống, là nguồn gốc của những bất công, dẫn đến bất ổn xã hội, kìm hãm sự phát triển lành mạnh và bền vững của đất nước.

Do đó, chúng tôi đề nghị:

1. Phải vượt qua sự bất hợp lý từ trong cấu trúc Hiến pháp, bằng cách xóa bỏ đặc quyền của bất kỳ đảng phái chính trị nào, đồng thời nhấn mạnh vai trò của Quốc hội là "cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất", do dân bầu ra và là đại diện đích thực của nhân dân, chứ không phải là công cụ của một đảng cầm quyền nào.

2. Xác định tính độc lập của các quyền lập pháp, hành pháp và tư pháp; cung cấp nền tảng pháp lý cho việc thi hành những quyền này cách độc lập và hiệu quả."

Kết quả như đã thấy, đàn khảy tai trâu!

7. Theo điều 80 HP: "Quốc hội có quyền chất vấn Chủ tịch nước, Chủ tịch Quốc hội, Thủ tướng Chính phủ, Bộ trưởng và các thành viên khác của Chính phủ, Chánh án Toà án nhân dân tối cao, Viện trưởng Viện kiểm sát nhân dân tối cao, Tổng Kiểm toán Nhà nước.", tuyệt nhiên không hề nhắc tới tổng bí thư, ở địa phương, tình trạng cũng y hệt như vậy, điều 113: "Hội đồng nhân dân là cơ quan quyền lực nhà nước ở địa phương, đại diện cho ý chí, nguyện vọng và quyền làm chủ của Nhân dân địa phương, do Nhân dân địa phương bầu ra, chịu trách nhiệm trước Nhân dân địa phương và cơ quan nhà nước cấp trên." và điều 115: "Đại biểu Hội đồng nhân dân có quyền chất vấn Chủ tịch và các thành viên khác của Ủy ban nhân dân, Chánh án Toà án nhân dân, Viện trưởng Viện kiểm sát nhân dân và Thủ trưởng các cơ quan thuộc Ủy ban nhân dân."

Đúng như phần góp ý của Hội đồng giám mục ở trên, đặc quyền đặc lợi của tổng bí thư chẳng khác gì với vua Thái Lan, còn các bí thư đảng ở địa phương là những ông vua con, tóm lại mọi đảng viên có chức có quyền đều bất khả xâm phạm.

Tính chất độc tài đã được chính Quốc hội công khai xác nhận, cứ đối chiếu ngay điều 1, theo dự thảo thì: "Nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam là một nước dân chủ, độc lập, có chủ quyền, thống nhất và toàn vẹn lãnh thổ, bao gồm đất liền, hải đảo, vùng biển và vùng trời.", sau hàng năm trời thu thập ý kiến, thảo luận, 500 đại diện dân đã gạt bỏ từ dân chủ, nguyên văn điều 1 trong bản Hiến pháp 2013: "Nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam là một nước độc lập, có chủ quyền, thống nhất và toàn vẹn lãnh thổ, bao gồm đất liền, hải đảo, vùng biển và vùng trời."

8. Điểm lưu ý cuối cùng là Quốc hội bỏ hẳn việc thành lập Hội đồng bảo hiến với nhiệm vụ "kiểm tra tính hợp hiến của các văn bản quy phạm pháp luật." theo đề nghị của Ủy ban dự thảo, việc này lại giao cho Quốc hội, điều 74: "Ủy ban thường vụ Quốc hội có những nhiệm vụ và quyền hạn sau đây: ... Ra pháp lệnh về những vấn đề được Quốc hội giao; giải thích

Hiến pháp, luật, pháp lệnh; giám sát việc thi hành Hiến pháp, ...;"

Quốc hội vừa làm hiến pháp, làm luật lại đóng luôn vai trò giải thích hiến pháp, giải thích luật lệ, thật đúng với lời ví von "vừa thổi còi vừa đá bóng", do đó, vấn đề vi hiến, vi luật ở nhà nước "xã hội chủ nghĩa" chắc không bao giờ xảy ra (!?), vả lại Hiến pháp còn minh thị mỗi chức chương đều có quyền tự ban hành văn bản pháp luật để thực hiện nhiệm vụ và quyền hạn của mình, điều 91: "Chủ tịch nước ban hành lệnh, quyết định để thực hiện nhiệm vụ, quyền hạn của mình.", điều 100: "Chính phủ, Thủ tướng Chính phủ, Bộ trưởng, Thủ trưởng cơ quan ngang bộ ban hành văn bản pháp luật để thực hiện nhiệm vụ, quyền hạn của mình, ..."

Chuyện khó tin nhưng có thật!

Tóm lại, mọi nghịch lý đều bắt nguồn từ đảng cộng sản, với khoảng 3,6 triệu đảng viên trên tổng số 90 triệu dân, vậy mà đảng thu tóm hết mọi quyền hành, tiêu biểu nhất là Quốc hội, mệnh danh là "cơ quan đại biểu cao nhất của nhân dân, cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất của nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam.", nhưng đảng viên chiếm đến 92% (chỉ có 42 người ngoài đảng trên 500 đại biểu, sự thật số người đó đều cũng đều do guồng máy đảng sàng lọc và giới thiệu), mà đã là đảng viên thì phải: "Tuyệt đối trung thành với mục đích lý tưởng cách mạng của Đảng, chấp hành nghiêm chỉnh Cương lĩnh chính trị, Điều lệ Đảng, nghị quyết, chỉ thị của Đảng, ..." (điều 2 Điều lệ đảng), như vậy rõ ràng Quốc hội là cơ quan đại biểu cao nhất của đảng chứ nào phải của nhân dân, một sự đánh tráo ngôn từ trắng trợn.

Trắng trợn ở chỗ bất chấp ý dân của các "đại biểu cao nhất của nhân dân", họ đồng thanh minh thị: "Đảng Cộng sản Việt Nam ... là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội. ..." (giữ nguyên điều 4 HP), tuy ghi là "chịu sự giám sát của Nhân dân, chịu trách nhiệm trước Nhân dân về những quyết định của mình.", nhưng giám sát như thế nào, trách nhiệm là gì thì không hề nhắc tới, như phân tích ở trên, quyền hành của đảng thì vô hạn nhưng chẳng có một trách nhiệm nào.

Mọi tệ trạng đất nước (tham nhũng tràn lan, kinh tế tri tri, bất công xã hội cùng cực, ...) đều phát xuất từ một đảng lãnh đạo vô trách nhiệm, muốn sửa chữa không có cách nào khác hơn xây dựng một thể chế dân chủ, người dân giành lại quyền quyết định vận mệnh của mình, không thể để bị giam hãm trong những giáo điều xơ cứng lỗi thời.

Thật vậy, bước sang thiên niên kỷ 21, khối cộng sản sụp đổ từ năm 1990, lý thuyết cũng như thực

chứng cho thấy chủ nghĩa Marx -Lénine đã hoàn toàn sai lầm, Hồ Chí Minh thì coi đó như "cầm nang thần kỳ", nhắm mắt tuân theo, vậy mà HP vẫn ghi: "lấy chủ nghĩa Mác – Lê nin và tư tưởng Hồ Chí Minh làm nền tảng tư tưởng", cố bám víu vào đó, đảng cộng sản tiếp tục hô hào "đưa đất nước đi lên chủ nghĩa xã hội. Thể chế hóa Cương lĩnh xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ lên chủ nghĩa xã hội." (Lời mở đầu)

Hiến pháp của một nước lại là "thể chế hóa Cương lĩnh" của một đảng, thật là thậm phi lý!

Câu "thời kỳ quá độ lên chủ nghĩa xã hội." được lập đi lập lại mãi từ hơn nửa thế kỷ rồi (2), tiền lên hoài như thế thì đúng là:

*"Tiến lên chủ nghĩa đại đồng,
Tiến mau! Ngựa chạy vòng vòng trường đua.
Ngựa nòi vô sản mệphơ,
Bao năm cong đít vẫn chưa khởi hành."*

Theo GS Đào Xuân Sâm: "*Trong hành trang của Đảng đừng nên nói CN Mác-Lênin vì ta không có nguyên bản, chỉ có du nhập. Hành trang đó bây giờ vẫn mang vào ĐH XI. Nên xem lại trong tư tưởng Hồ Chí Minh.*

Cương lĩnh thất bại, tuyên truyền thất bại. Lý luận chính trị chưa bao giờ suy đồi như bây giờ."

Giống như loài vẹt, "hót" nghe hay đấy nhưng chẳng hiểu gì cả, hãy nghe lời bàn của đảng viên trí thức kỳ cựu Trần Phương, nguyên Phó thủ tướng, hiện là Chủ tịch Hội Khoa học Kinh tế Việt Nam: "ông đều nói chủ nghĩa Mác – Lênin và ông đều nói XHCN, nhưng tôi hỏi các anh đây, các anh đây là người đọc sách nhiều nhất rồi đây. Tôi hỏi ông CNXH bây giờ là cái gì? Tôi đó ông trả lời được đấy?! Cái điều mà ông Mác nói về CNXH là chế độ công hữu chiếm địa vị thống trị. Còn ông, thu hẹp cái sở hữu tư nhân đi đến xóa bỏ sở hữu tư nhân, rồi thị trường tự do. Ông làm lộn ngược rồi. Thế bây giờ cái CNXH của ông là cái gì đây? Thật ra mà nói, chúng ta nói và chúng ta biết là chúng ta bịp người khác! Đến tôi bây giờ, tôi cũng không biết cái CNXH mà chúng ta sẽ đi là cái CNXH gì đây? Có nhiều người bảo rằng thôi thì ta cứ đành lấy khẩu hiệu là gì, "dân giàu, nước mạnh, xã hội dân chủ công bằng, văn minh", đó là CNXH. Tôi xin lỗi ông. Đây không phải CNXH!

Xã hội dân chủ, công bằng, văn minh, tôi hỏi anh: anh đã bằng phẳng Thụy Điển và bằng phẳng Na Uy chưa? Nó không xã hội dân chủ, cũng công bằng mà công bằng hơn ông, mà văn minh thì tất nhiên là hơn ông rồi. Thế thì cái CNXH mà anh bảo rằng là lấy cái khẩu hiệu "dân giàu, nước mạnh" mấy cái câu đó mà thay thế cho CNXH, đây là CNXH của tớ đấy! Tôi nghĩ không đúng. Ông bịp thiên hạ với cái chữ CNXH

của ông!" [văn nói tự nhiên khác với văn viết, nếu cần, có thể nghe trực tiếp trong Youtube: <http://www.youtube.com/watch?v=m1aPA606M-c>]

Thật sự người dân đã hiểu cả rồi, theo TS Lưu Bích Hồ: "*Tôi nghĩ đất nước ta chưa bao giờ dân trí cao như bây giờ. Nhưng trình độ lãnh đạo thì khó xác định.. Họ hiểu biết mà không nói ra.*", nhưng thâm tâm ai cũng biết, không có xã hội chủ nghĩa là không có đảng, không có đảng thì mất miếng ăn, tóm lại xã hội chủ nghĩa hay định hướng xã hội chủ nghĩa là tham nhũng, thực tế chứng minh, hai tướng công an, Trần Đại Quang (bộ trưởng), Phạm Quý Ngọ (thứ trưởng) đều là đương kim ủy viên trung ương đảng được đại hội đảng bầu chọn, tức là những đảng viên ưu tú, họ đã nhận bạc triệu đô la để lo lót chạy tội cho Dương Chí Dũng (nguyên cục trưởng Cục Hàng hải Việt Nam Vinashin); đây chỉ là phần nổi của tảng băng sơn, phần nổi đã gồ ghề thế thì thử tưởng phần chìm còn to tát là dường nào!

Thực trạng này đã được nhiều người nói tới (ai cũng phải dựa cây đa, cây đề) như PGS Võ Đại Lực: "*Tình trạng mua quan bán chức lộ liễu, công khai, hết sức nguy hiểm. Thị trường quan chức bóp chết tất các thị trường khác.*"

Tình trạng đất nước suy đồi cùng cực rồi, còn chờ đến bao giờ, người dân không còn con đường nào khác là vùng lên đòi dân chủ tự do, tổ quốc chỉ thăng hoa khi chế độ độc tài cáo chung.

VẠNG LỘC

(1) Tất cả các trích dẫn ý kiến của các vị trong bài này rút ra từ Biên bản buổi hội thảo góp ý cho các Dự thảo Văn kiện Đại hội XI của Đảng hồi tháng 10-2010 (<http://www.viet-studies.info/kinhte/BienBanHoiThaoGopY.htm>):

Chủ trì: GS Trần Phương, Chủ tịch Hội KHKTVN

Thành phần: Hội KHKT – XH QG

Một số thành viên Tổ Biên tập Cương lĩnh

Một số cán bộ nghiên cứu (được mời): GS Trần Phương – nguyên phó Thủ tướng Chính phủ ; Vũ Khoan – nguyên phó Thủ tướng Chính phủ ; PGS Trần Đình Thiên – Viện trưởng Viện kinh tế ; GS Phan Văn Tiệm – nguyên thứ trưởng Bộ Tài chính ; Việt Phương – nguyên Thư ký cố vấn của cố Thủ tướng Phạm văn Đồng ; Dương Thu Hương – nguyên phó Thống đốc Ngân hàng ; GS Đào Xuân Sâm – nguyên Trưởng bộ môn Quản lý kinh tế trường Nguyễn Ái Quốc; PGS Võ Đại Lực - nguyên viện trưởng Viện Kinh tế Thế giới ...

(2) trong đại hội lần thứ III năm 1960: "*Từ khi hòa bình được lập lại, miền Bắc nước ta đã bước vào thời kỳ quá độ tiến lên chủ nghĩa xã hội.*"

MỆNH LỆNH XUỐNG ĐƯỜNG

CÁI TÁT TẠI TRÍ MẠNG

Trong những giờ phút nguy kịch nhất của Đất Nước vẫn có những người con cưng của Đất Nước xuất hiện để gánh vác.

Tại một Hội Nghị Đánh Giá, Giáo Sư Trần Phương đã ung dung phát biểu:

1.- Chủ Nghĩa Xã Hội được đưa ra chỉ để bịp thiên hạ.

2.- Chủ Nghĩa Xã Hội đã thất bại. Chủ Nghĩa Cộng Sản là ảo tưởng!

3.- Chúng ta tự lừa dối chúng ta và chúng ta lừa dối người khác.

Đây không phải là những ý kiến mới mẻ. Hơn hai chục năm nay, kể trước người sau, đã có rất nhiều người cộng sản hay không cộng sản đã nghĩ như vậy và đã nói như vậy. Cho nên cái đóng góp của GS Trần Phương không phải trong phần tư tưởng mà ở hai khía cạnh khác.

1.- Giáo Sư Trần Phương không phải là một người vô danh. Với danh vị là Chủ Tịch Ủy Ban Khoa Học Xã Hội, nguyên Phó Thủ Tướng, ông là một trí thức quan trọng trong Đảng CSVN. Tiếng nói của ông có trọng lượng mà chắc không có người nào trong Đảng phân bác được. Tiếng nói của ông gián tiếp cho biết rằng những người trong ban Tư Tưởng, trong ban Lý Luận của Đảng nghe qua rất có bề thế lý thuyết gia, triết gia nhưng thực chất đều là một bọn ba xạo.

Làm sao có cái Tư Tưởng nào đúng đắn dựa trên một Chủ Nghĩa Ảo Tưởng? Làm sao có cái Lý Luận nào lương thiện khi mục đích là đi lừa bịp người dân?

2.- Thời điểm lời phát biểu chân thành của Giáo Sư Trần Phương cũng là một tính toán bi đát. Muốn cứu nước, sĩ phu phải dám liều mạng.

Lúc này, Quốc Hội sắp biểu quyết về một bộ Hiến Pháp mới. Những người muốn có thay đổi tiến bộ càng lúc càng đông và những người phản động càng lúc càng lỳ. Tình trạng đang dần co trong lời mở đầu trong Hiến Pháp. Đề cao vai trò của Chủ Nghĩa Mác-Lênin phải viết làm sao? Định hướng XHCN là cái gì?

Hiến Pháp là một văn kiện cam kết giữa Nhà Cầm Quyền và người dân. Nó là mục tiêu mà người dân và Nhà Cầm Quyền đồng thuận thực hiện. Nó là trí tuệ của dân tộc, người dân phải hãnh diện vì nó.

Giáo Sư Trần Phương đã nói rằng ‘Chủ Nghĩa Xã Hội được đưa ra chỉ để bịp thiên hạ’. Bây giờ mà còn có người muốn đưa Chủ Nghĩa Quái Thai vô Hiến Pháp Việt Nam để bịp ai đây?

Cả hội trường vỗ tay nồng nhiệt . 90 triệu người dân cả nước cảm tạ. Giáo Sư Trần Phương đã xuất hiện đúng lúc để chặn bọn giáo điều ba xạo lại, không

cho chúng tiếp tục lấy sinh sôi lên mặt Quốc Hội Việt Nam.

ĐÃ LÀ TẬN CÙNG CỦA CHỊU ĐỰNG

1929- 2013, đã hơn 80 năm dài, Chủ Nghĩa Cộng Sản đã đem tang tóc và đau thương cho người dân Việt Nam.

Cũng có những lúc tưởng là huy hoàng, như chiến thắng trận Điện Biên Phủ năm 1954 hay chiến thắng Miền Nam năm 1975. Nhưng đó chỉ là những tiếng cú kêu đêm, báo trước những tai họa lớn hơn sẽ xảy ra sau đó.

Trong suốt chiều dài của 80 năm oan nghiệt, những thức giã Việt Nam, nhứt là những người trong Đảng đã lên tiếng giải thích, kiến nghị, chỉ trích, cảnh cáo. Danh sách những người can đảm này rất dài. Chúng ta đều biết họ là ai. Có những người trong số đó đã phải trả giá thể thân vì cái liêm sỉ của bản thân.

Cách giải quyết tốt nhất để thoát ra khỏi cái bế tắc hôm nay là thành tâm sửa đổi Hiến Pháp trên căn bản tự do dân chủ. Từ đó trao lại quyền làm người cho mọi công dân một cách đường đường chính chính rồi tự mình thoát ra còn danh dự.

Tôi chỉ xin tóm lược lại những cố gắng gần đây nhất của quần chúng trong chiều hướng này.

1. Kiến nghị về sửa đổi Hiến pháp 1992 ngày 19-1-2013 của Nhóm 72 nhân sỹ, trí thức Việt Nam nêu ra 7 đề nghị trong đó có câu ‘Việc đảng cầm quyền chấp nhận sự cạnh tranh chính trị là phù hợp với xu thế lịch sử, là điều kiện cho sự phát triển của đất nước, đáp ứng đòi hỏi của nhân dân, kể cả các đảng viên trung thực của đảng Cộng sản VN trước bối cảnh hiện nay của đất nước’.

2. Tuyên bố của Các Công dân tự do ngày 28-2-2013 chẳng những đòi bỏ Điều 4 trong Hiến Pháp cũ, mà còn đòi ‘Chúng tôi ủng hộ đa nguyên, đa đảng, ủng hộ các đảng cạnh tranh lành mạnh vì tự do, dân chủ, vì hòa bình, tiến bộ của dân tộc Việt Nam. Không một đảng nào, lấy bất cứ tư cách gì để thao túng toàn trị đất nước’

3. Thư của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam ngày 01-03-2013:

a. Phải vượt qua sự bất hợp lý từ trong cấu trúc Hiến pháp, bằng cách xóa bỏ đặc quyền của bất kỳ đảng phái chính trị nào, đồng thời nhân mạnh vai trò của Quốc hội là “cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất”, do dân bầu ra và là đại diện đích thực của nhân dân, chứ không phải là công cụ của một đảng cầm quyền nào.

b. Xác định tính độc lập của các quyền lập pháp, hành pháp và tư pháp; cung cấp nền tảng pháp lý cho việc thi hành những quyền này cách độc lập và hiệu quả.

c. Luật hóa sự kiểm soát của nhân dân đối với việc thi hành pháp luật bằng những quy định cụ thể.

4. Tuyên bố của Hòa thượng Thích Quảng Độ, Tăng thống Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất ngày 5-3-2013:

Gần hai tháng qua, Giáo hội chúng tôi vui mừng thấy giới sĩ phu đất nước, giới trẻ, giới công dân mạng đã gạt phăng sợ hãi bấy lâu, đứng lên nói bằng lời, bằng bài viết, bằng kiến nghị, bằng cả xuống đường đòi hỏi dân chủ hóa đất nước. Điển hình là “Kiến nghị sửa đổi Hiến pháp” viết ngày 19.1.2013 đăng trên Mạng Bauxite Việt Nam với 72 chữ ký đợt đầu mà đa số là những công thần chế độ, tính đến hôm nay, ngày 5.3.2013, đã tăng thành 6611 chữ ký; và “Lời tuyên bố của các Công dân Tự do” gọi ý từ bài viết của Nhà báo Nguyễn Đắc Kiên, công bố ngày 28.2.2013 trên Mạng DânLàmBáo với 5 yêu sách: Bỏ điều 4 trên Hiến pháp và tổ chức Hội nghị Lập hiến / Ủng hộ đa nguyên đa đảng / Đòi hỏi một nhà nước tam quyền phân lập / Phi chính trị hóa quân đội / và Quyền tự do ngôn luận của người công dân; tính đến hôm nay, ngày 5.3.2013, đã lên tới 4200 chữ ký hậu thuẫn.

5. Lời Hiệu triệu của Cụ Lê Quang Liêm, Hội trưởng Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo Thuận túy ngày 08-03-2013, kêu gọi đồng bào liên kết đấu tranh đòi Đảng cộng sản chấp nhận một cuộc trưng cầu dân ý dưới sự giám sát của quốc tế để Việt Nam có được một Hiến pháp dân chủ.

6. Tuyên bố chung về HP 1992 của Chức sắc 5 tôn giáo ngày 1.5.2013:

Sài Gòn – Từ quốc nội, hôm qua, 22 tháng 03 năm Quý Tỵ, nhằm ngày 01.05.2013, một số Vị chức sắc của 5 tôn giáo đang hoạt động tại VN là Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, Công Giáo, Tin Lành – Giáo Hội Lutheran Việt Nam – Hoa Kỳ, Cao Đài chính thống – Hội Thánh Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ Tòa Thánh Tây Ninh, Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo thuận túy, đã cùng đứng tên ra Tuyên Bố Chung về Hiến Pháp 1992.

Bản Tuyên Bố Chung đưa ra 8 yêu cầu:

a. Do ý kiến nguyện vọng của toàn dân Việt Nam lập nên, tức là phải trưng cầu dân ý, có Liên Hiệp Quốc giám sát.

b. Tránh tất cả mọi sự lệ thuộc vào ngoại bang, nhất là Trung Quốc.

c. Tránh mọi điều xâm phạm đến quyền tự do căn bản của người dân Việt Nam như: Tự do tín ngưỡng, tự do ngôn luận, tự do hội họp, tự do lập hội...

d. Bầu cử Quốc Hội, tất cả các đảng phái đều được tự do ứng cử.

e. Bầu cử chính quyền do dân cử, dân bỏ phiếu trực tiếp dưới sự kiểm soát của Liên Hiệp Quốc.

f. Bầu cử theo thể chế Dân Chủ Tự Do.

f. Tam Quyền Phân Lập rõ ràng.

g. Xây dựng một nước Việt Nam thật sự Hòa Bình – Trung Lập – Tự Do – Dân Chủ; Do Dân – Phục Vụ Dân – Lập Quyền Dân.”

7. -Tuyên bố về Hiến pháp Việt Nam của Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền ngày 29 tháng 10 năm 2013

a. Đảng CS hãy khôn ngoan, sáng suốt và phục thiện trước hiện tình của đất nước và khát vọng của đồng bào. Chớ bắt chập quá khứ thâm trầm, thách thức dân ý hiện thời mà đem thí nghiệm tương lai của dân tộc. Nhớ cho rằng gieo gió thì sẽ gặt bão!

b. Các đại biểu Quốc hội hãy ý thức bổn phận của mình trước quốc dân và trách nhiệm của mình trước lịch sử, để nhân cơ hội này hình thành một HP đúng nghĩa, hợp lý và thuận lòng dân.

c. Đồng bào khắp nơi hãy ủng hộ cho một HP dân chủ, nhất là Đồng bào trong nước hãy quyết liệt đấu tranh bất bạo động (bằng biểu tình ôn hòa chẳng hạn) cho bộ luật gốc này!

8. Lời kêu gọi của Giáo hội Phật giáo Việt Nam thống nhất gửi Đại biểu Quốc hội ngày 5 tháng 11 năm 2013

Lòng người và thời cuộc đang đòi hỏi quý vị phải hành động để cứu nguy đất nước, cứu nguy dân tộc và cứu nguy chính bản thân và gia đình quý vị.

Đây là cơ hội quý báu để quý vị đóng góp tâm huyết của mình cho đất nước, để xứng đáng với tổ tiên chúng ta đã mấy ngàn năm khai phá và gìn giữ giang sơn này.

Quý vị hãy can đảm vượt qua chính mình, vượt qua sợ hãi, vượt qua những mặc cảm tội lỗi và quyền lợi cá nhân, phe nhóm nhất thời. Quý vị hãy thức tỉnh một lần cho muôn đời đất nước được bền vững, cho dân tộc được sống trong tự do, dân chủ, nhân quyền.

9. Thư gửi đoàn Đại biểu Quốc hội Tp Hồ Chí Minh đang tham dự kỳ họp Quốc hội lần thứ 6 ngày 11-11-2013 (<http://boxitvn.blogspot.fr/2013/11/thu-gui-oan-ai-bieu-quoc-hoi-tp-ho-chi.html>)

Kính thưa quý vị đại biểu,

Chúng tôi, một số trí thức, nhân sĩ, cử tri của thành phố Hồ Chí Minh trân trọng gửi đến quý vị kiến nghị sau đây:

1. Qua theo dõi thông tin về kỳ họp Quốc hội với những trao đổi thảo luận và những ý kiến phát biểu tại diễn đàn cũng như một số kết luận của Đoàn Chủ tịch về nội dung bản Dự thảo sửa đổi Hiến pháp và Luật Đất đai, chúng tôi biết được rằng, một số đại biểu của thành phố ta đã có cố gắng trình bày một số ý kiến và đòi hỏi bức xúc của cử tri thành phố. Chúng tôi đánh giá cao những cố gắng đó mà phát biểu của đại biểu Trương Trọng Nghĩa, đại biểu Nguyễn Thị Quyết Tâm là những ví dụ cụ thể.

Tuy nhiên còn quá nhiều ý kiến bức xúc của cử tri thành phố, trong đó có ý kiến của chúng tôi được thể hiện trong Kiến nghị về Dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992 gửi đến Quốc hội ngày 19.1.2013 (thường được gọi tắt là “Kiến nghị 72”) tập trung vào 7 điểm rất cụ thể với sự nghiêm túc, có trách nhiệm và xây dựng, đã không được Ban soạn thảo đề ý đến. Vì vậy bản Dự thảo được đưa ra Quốc hội thảo luận đã không thể hiện được ý chí và nguyện vọng của nhân dân, của đông đảo cử tri, trong đó có chúng tôi.

Trên thực tế, bằng những điều đã làm, các vị đã không chấp hành Nghị quyết của Quốc hội về Sửa đổi Hiến pháp ban hành ngày 23.11.2012, trong đó ghi rõ phải tạo được sự đồng thuận xã hội, tập hợp đầy đủ ý kiến của mọi tầng lớp nhân dân, giải trình đầy đủ và công khai những điểm đã tiếp thu đưa vào Dự thảo Sửa đổi và những điểm không tiếp nhận với lý do rõ ràng, minh bạch.

Ấy thế mà, những nhà lãnh đạo Đảng, Quốc hội và cả hệ thống báo chí và truyền thông Nhà nước vẫn nói rằng bản Dự thảo Hiến pháp và Luật Đất Đai đã được tuyệt đại đa số nhân dân đồng tình, nhất trí và quyết định cho biểu quyết để thông qua bằng được Bản Hiến pháp và Luật Đất đai trong kỳ họp này, bất chấp những ý kiến của nhiều đại biểu, quay lưng lại với đòi hỏi của đông đảo cử tri trong cả nước. Nếu vội vã thông qua Hiến pháp và Luật Đất đai khi còn quá nhiều điều bất cập thì đó là một sai lầm mà cái giá nhân dân ta phải trả là quá lớn, đất nước sẽ lại phải lún sâu vào khủng hoảng, trước hết là khủng hoảng lòng tin.

2. Chính vì vậy, chúng tôi quyết định thành lập một nhóm đại biểu cử tri của TP Hồ Chí Minh ra Hà Nội gặp đoàn đại biểu Quốc hội của thành phố ta để trực tiếp trình bày kiến nghị, bày tỏ ý chí nguyện vọng và thái độ của cử tri thành phố. Chúng tôi đã liên tục gọi điện thoại đến Trưởng đoàn, Phó trưởng đoàn Đại biểu Quốc hội thành phố, nhưng cuối cùng thì nhận được lời khuyên là đoàn đại biểu cử tri chúng tôi không nên ra Hà Nội vì sẽ không thể giải quyết được gì đâu! Những gì cần làm thì các đại biểu Quốc hội của thành phố đã làm, nhưng những gì đã quyết định sẽ không thay đổi được.

Quả đúng là “sửa đổi Hiến pháp là việc trọng đại mà tác động của nó có thể thúc đẩy hoặc cản trở bước tiến của lịch sử. Hậu thế sẽ đánh giá Quốc hội khóa XIII sẽ làm gì để thúc đẩy chứ không cản trở sự phát triển của dân tộc” như đại biểu Trương Trọng Nghĩa đã phát biểu trước Quốc hội.

3. Để hậu thế có cứ liệu mà đánh giá một cách chuẩn xác và nghiêm minh, chúng tôi kiến nghị các đại biểu Quốc hội của thành phố Hồ Chí Minh chúng ta sẽ đi trước một bước, công khai danh tính gắn liền với quyết định bấm nút biểu quyết thông qua hay phủ quyết bản Hiến pháp sửa đổi và Luật Đất đai. Làm như thế, mỗi đại biểu Quốc hội sẽ phải đối diện với chính mình, đối diện với “sự nghiêm túc tự vấn lương tâm và trách nhiệm” như đại biểu Nguyễn Thị Quyết Tâm đã phát biểu trong phiên thảo luận ngày 24.10.2013, trước khi đối diện với sự thẩm định của cử tri, sự phán xét của lịch sử.

4. Vì không đến gặp được đoàn đại biểu Quốc hội thành phố, chúng tôi kiến nghị quý vị trình bày trước Quốc hội kiến nghị của chúng tôi yêu cầu Ban Dự thảo Sửa đổi Hiến pháp và lãnh đạo Quốc hội trả lời rõ lý do không chấp nhận 7 điểm mà chúng tôi đã nêu lên trong “Kiến nghị 72” gửi đến Quốc hội này 19.1.2013. Nếu không công khai và minh bạch điều này tức là không tuân thủ Nghị quyết của Quốc hội ngày 23.11.2012 nêu ở trên, cũng có nghĩa là không có đủ cơ sở để tạo sự đồng thuận xã hội, không thể đưa ra biểu quyết thông qua Hiến pháp được.

Xin gửi đến quý vị đại biểu lời chào trân trọng và kính chúc quý vị dồi dào sức khỏe để tiếp tục nhân nại hoàn thành sứ mệnh cao cả mà cử tri thành phố đã trao cho quý vị.

TP Hồ Chí Minh, ngày 11.11.2013

(danh sách gồm 29 người)

10. Có những cá nhân độc lập như các ông Kha Lương Ngãi đã gửi tâm thư đề ngày 10/11/2013, nhà báo tự do Phạm Chí Dũng với tư cách cử tri, kiến nghị dừng việc thông qua bản Hiến pháp sửa đổi, kéo dài thảo luận đến cuối năm 2014. Bên cạnh đó còn hình thành tổ chức giám sát độc lập về quá trình thu thập ý kiến người dân. Hiến pháp mới phải bảo đảm các quyền con người một cách thực chất, xây dựng Nhà nước pháp quyền và cơ chế tam quyền phân lập.

Tôi đã trình bày ý kiến của người dân qua các văn kiện trên đây là những ý kiến vừa chân thành, vừa ôn hòa và cũng rất quyết liệt. Nếu còn chút thông minh thì đảng Cộng sản nên thảo luận với dân.

Sau bao nhiêu lầm lỗi, đây là cơ hội chót để đảng Cộng sản tạ tội với quốc dân.

Nếu đảng Cộng sản bịt mắt bịt tai đi riêng một mình thì đó là một hành động ngu xuẩn. Nó thách thức quần chúng xuống đường.

NHẬN DIỆN AI BẠN AI THÙ

1. Nước Việt Nam đang lệ thuộc Trung Cộng trên mọi phương diện: kinh tế, thương mại, quân sự, ngoại giao, lãnh thổ và nội tuyến.

2. Đảng Cộng Sản Việt Nam đã đưa nước Việt Nam tới tình trạng ngặt nghèo hôm nay nên đảng này không thể nào gỡ được cái bế tắc mình tạo ra. Thêm một ngày nào Đảng CS còn cầm quyền thì tình trạng này càng lún sâu.

3. Chỉ có một thể chế dân chủ tiến bộ với những nhân sự có khả năng và tinh thần dân tộc mãnh liệt mới có hy vọng lèo lái con thuyền Việt Nam qua cơn bão này.

4. Muốn cái thể chế đó và những nhân tài đó xuất hiện thì phải có một cuộc bầu cử dân chủ thật sự.

5. Muốn có một cuộc bầu cử thật sự dân chủ thì phải có một Hiến Pháp thật sự dân chủ.

6. Cho nên xác định ai bạn ai thù là xác định ai tranh đấu cho một bản Hiến Pháp mới viết trên những nguyên tắc Tự Do, Dân Chủ. Và ai muốn duy trì bản Hiến Pháp năm 1992 viết ra từ sự kiêu ngạo lỗ bịch của một Chủ Nghĩa Áo Tưởng.

7. Người Việt quốc gia bị đánh thua hay quần chúng đang đau khổ vì chế độ cai trị hà khắc của CS muốn có thay đổi là sự đương nhiên, nhưng cũng có những đảng viên CS quyết liệt đòi thay đổi. Đây mới là yếu tố quyết định.

8. Có những người khi mới sinh ra là đã có tình nước, tình người trong huyết quản của mình rồi. Khi lớn lên, để thực hiện ước mơ của mình, có khi họ gia nhập những khuynh hướng chánh trị khác nhau. Nhưng ít có người có một chọn lựa với đầy đủ ý thức. Cái chọn lựa quan trọng này lại dường như thường do những hoàn cảnh, số phận đẩy đưa.

9. Đảng phái chánh trị chỉ là những tập hợp một số người để tranh đấu cho những mục tiêu quyền lợi hay quyền hành trong đời sống trần tục. Nó không có cái gì là thiêng liêng hay hoàn hảo hay siêu việt hết. Quyền lợi của những tập hợp nhỏ đó không thể nào đặt trên quyền lợi của Đất Nước. Đặt quyền lợi của một đảng phái trên quyền lợi của Đất Nước là trắng trợn phản quốc rồi.

10. Nếu bất ngờ mà phác giác ra rằng cái đảng mà mình chọn theo làm ngược lại những gì mà mình tin tưởng thì mình phải biết dừng lại. Nhưng bầu nhiệt huyết bẩm sinh vẫn không mất đi.

11. Đó là tình trạng của những đảng viên Đảng CSVN ngày nay. Hồi tưởng lại những gì mà đảng CS đã làm đối với người dân và Đất Nước, họ phải rùn

minh. Chủ Nghĩa mà họ tin tưởng nồng nhiệt lại là một Chủ Nghĩa Áo Tưởng. Họ đã bị gạt để đi giết đồng bào, có khi là giết cả cha mẹ, họ hàng. Bàn tay của tất cả đảng viên CS đều có dính máu dân vô tội. Và bây giờ lại hiện ra người chủ đứng sau lưng điều khiển màn bịp: Trung Cộng.

12. Ai cũng biết sai rồi, nhưng tại sao có người không chịu quay đầu lại?

13. Ai cũng nghĩ rằng có một số đảng viên đang hưởng lợi lộc vì địa vị của mình nên không muốn thay đổi. Nhưng thật ra ngoài cái vẽ ích kỷ dễ hiểu đó ra còn có một lý do sinh tử hơn nữa. Đảng Cộng Sản Việt Nam đang bị tình báo Trung Cộng xiết chặt, nếu ai có muốn nhúc nhích quay đầu là bị giết liền. Lê Duẩn, Lê Đức Thọ đàn áp tàn nhẫn đám Xét Lại. Nông Đức Mạnh, Đỗ Mười giết Võ Văn Kiệt. Cái gương sờ sờ ra đó.

14. Người cộng sản hồi tâm đang suy nghĩ về cái bị thảm của đời mình. Khi xưa lúc lên đường là để chống bắt công xã hội cứu dân lành. Bây giờ các người mà mình xưng hô thân thiết ‘đồng chí’ lại là những cường hào ác bá. Khi xưa, mình lên đường là vì độc lập của Tổ Quốc để người dân được tự do. Bây giờ thì các ‘Đồng Chí Lãnh Đạo’ của mình đem đảng nước cho ngoại bang.

15. Cái bầu nhiệt huyết vì dân vì nước vẫn chảy trong tim. Cho nên cái hồi tâm không thể dừng lại một chỗ mà nó phải tiến tới. Vẫn cái bầu máu nóng chống cường hào ác bá, vẫn cái hào hùng chống xâm lăng, nhưng bây giờ mục tiêu đích thực chính là một nhóm nhỏ đang ‘úp hui’ đảng CSVN theo lệnh của Trung cộng. Bọn này đã lộ mặt Hán gian.

16. Năm xưa, cái lần ranh phân biệt giữa người quốc gia và người cộng sản hay thân cộng là xảo trá cốt ý để đổ thừa mà chạy tội. Hôm nay, cái lần ranh giữa những người dân thân tranh đấu cho một Hiến Pháp Dân Chủ và những người chống lại mới là cần thiết để phân biệt ai là người trước sau một lòng yêu nước, ai là Hán gian.

17. Trong cuộc chiến đấu này, những người cộng sản hồi tâm đã đi tiên phong và chắc chắn theo lệnh của Bắc Kinh, họ sẽ bị đàn áp tàn nhẫn. Họ cũng không thể lùi bước – trong số những người này, có người đã từng ở Côn Đảo về - Các bạn của chúng ta đang lãnh đạo cuộc chiến của toàn dân để hoàn thành ý nghĩa của đời mình.

TIẾNG GỌI CÔNG DÂN

1.- Sau khi đã trình bày ôn hòa bằng lời nói, bằng chữ viết mà ý nguyện của người dân không được nhà cầm quyền lưu tâm thì người dân chỉ còn một cách cuối cùng là dùng hai bàn chân của mình để nói chuyện. **(Xin xem tiếp trang 17)**

THƯƠNG TIẾC VIỆT DZŨNG -MỘT CHIẾN SĨ ĐẤU TRANH KIÊN CƯỜNG

Việc đột ngột rời khỏi đấu trường của nhạc sĩ Việt Dzũng (VD) do một cơn sóc truy tim (1) đã gây bàng hoàng trong Cộng đồng người Việt hải ngoại nhứt là những ai còn nặng tình với quê hương, với đồng bào lâm than ở trong nước.

Những nhạc phẩm Lời kinh đêm, Một chút quà cho quê hương, ... có thể xếp vào hàng tác phẩm để đời.

Ai đã từng chới với giữa biển khơi trên những chiếc thuyền mong manh trên đường tìm tự do hay có thân nhân mất tích làm sao tránh khỏi ngậm ngùi khi nghe nhạc phẩm Lời kinh đêm, lời ca hòa quyện với điệu nhạc trầm thống thể hiện đúng tâm trạng của thuyền nhân tỵ nạn (boat people) trong cơn hải hùng:

"Trời mong manh ... ôi đời lênh đênh! Thuyền bấp bênh ... cuộc sống mơ hồ ... Lời kinh cầu ... từng ngày quen thuộc. Lời mẹ buồn ... giữa tiếng Nam-mô. Thuyền trôi xa ... về đâu ai biết? Thuyền có về ... ghé bến tự do? Trời cao xanh ... hay trời oan nghiệt? Trời có buồn ... hay trời chỉ làm ngo? Trời chơ vơ ... ôi người bơ vơ. Người vẫn ôm mảnh ván rữ mục. Lời kinh cầu ... từng hồi nấc nghẹn. Lời mẹ buồn ... giữa tiếng Amen. ... Người buông xuôi ... về nơi đáy nước... Người có mộng ... một nắm mồ xanh?... Biển ngậy ngó ... hay biển man rợ? Biển có buồn ... hay biển chỉ làm ngo?"

Ai đã được may mắn đến được bến bờ tự do mà không nghĩ ngay đến thân nhân còn kẹt lại quê nhà, bước đầu nơi xứ lạ, cuộc sống còn bấp bênh nhưng vẫn chắt chiu từng món quà gởi về cha mẹ hay anh chị em:

Em gởi về cho anh một cây bút máy. ... Anh vẽ cuộc đời như ước vọng mong manh. ...Gởi về cho mẹ dăm gói chè xanh.... Mẹ pha hộ con nước mắt đã khô cạn. ...Gởi về cho chị hộp diêm nhóm lửa.... Chị đốt cuộc đời trong hoang lạnh mù sương. ...Gởi về cho em chiếc nhẫn yêu thương. ... Em bán cho đời để tìm đường vượt biên. ... Con gởi về cho cha vài viên thuốc ngủ. ... Cha chôn cuộc đời trong tử tù chung thân. ...Gởi về Việt Nam khúc hát ân cần. ... Mơ ước yên lành trong giấc ngủ da vàng.

Lời và nhạc xoáy đúng tâm trạng âu lo của người lữ thứ, thân nhân ở lại hẳn biết con em của mình lúc nào cũng hướng về quê cha đất tổ, hình tượng đối chiếu làm nổi bật thực tế u buồn một cách thật thi vị (cây bút máy để vẽ cuộc đời như ước vọng

mong manh, hộp diêm nhóm lửa để đốt cuộc đời trong hoang lạnh mù sương), đây cũng là một phản bác hùng hồn lập luận hồ đồ, cho kẻ ra đi là "chây lười lao động", bám chân đế quốc để mong cầu bơ thừa sửa cặn.

Nên nhớ các tác phẩm này xuất hiện vào lúc tác giả ở lứa tuổi đôi mươi, thường bị đánh giá là tuổi "ăn chưa no, lo chưa tới", nếu không có những trăn trở khắc khoải về nỗi đau thương của dân tộc thì không thể nào có những tuyệt tác như thế. VD rời đất nước lúc 17 tuổi (2), chưa hề có ân oán giang hồ gì với chế độ độc tài đảng trị, lại thuộc một gia đình (cha là bác sĩ, mẹ là giáo sư) không thuộc loại có "nợ máu với nhân dân" (3), điều này cho thấy tinh thần chống cộng hăng say của chàng thanh niên này không phải phát xuất từ lòng hận thù mà chỉ vì lòng yêu nước thương dân.

Nghĩ lại thật đáng tủi hổ cho những ai đã từng nắm giữ quyền cao chức trọng ở miền Nam, những khoa bảng tên tuổi hay những kẻ đã từng ném mùi tủi nhục trong các lao tù "cải tạo", rời nước chẳng bao lâu lại mon men trở về, muối mặt quy lụy trước kẻ đã đày đọa mình để hưởng thụ như Nguyễn Cao Kỳ, .. tệt mạt hơn nữa là hạng "danh giá" ở nước ngoài hân hoan nhận lãnh danh hiệu hảo huyền "*Việt kiều vinh danh nước Việt*" tiêu biểu như Trần Văn Khê, Nguyễn Đình Thi,.. ở Pháp, Nguyễn Đăng Hưng (Bi), Trần Nam Bình, Nguyễn Văn Tuấn (Úc), Vũ Đức Vượng, Ngô Thanh Nhân, .. ở Mỹ (4).

Ngoài tài sáng tác, VD còn là một nhà đấu tranh không mệt mỏi cho dân chủ và nhân quyền, tuy bị khuyết tật từ nhỏ, với đôi nặng gỗ, VD cùng với Nguyệt Ánh (coi như hai cánh chim đầu đàn của Phong trào hưng ca Việt Nam), lưu diễn hầu hết các nơi có người Việt tỵ nạn (Âu, Á, Úc dĩ nhiên là khắp nơi trên đất Mỹ), cốt mang lời ca tiếng hát để kích động, để nung nấu ý chí quật cường, đặc biệt là trong các *Đại Nhạc Hội Cám Ôn Anh Người Thương Binh VNCH* diễn ra hàng năm (kỳ 7 trong năm 2013), nhằm mục đích gây quỹ cứu trợ thương phế binh ở quê nhà, được đồng bào nồng nhiệt hưởng ứng, kết quả vô cùng khích lệ (hàng sáu bảy trăm ngàn mỹ kim mỗi năm), cũng cần ghi công nhạc sĩ Trúc Hồ -Giám đốc điều hành Trung tâm phát hành băng nhạc Asia và đài truyền hình tiếng Việt 24/24 SBTN ([Saigon Broadcasting Television Network](#)), người có sáng kiến và tận tình yểm trợ các Đại nhạc hội này.

Nhờ theo dõi sát tình hình trong nước, tùy theo nhạc phẩm hay chủ đề nhạc hội, VD hướng dẫn chương trình (MC) rất phù hợp với thời cuộc, thỉnh thoảng có những câu bông đùa tự phát nhẹ nhàng, khác hẳn với cặp Ngọc Ngạn - Kỳ Duyên trong các chương trình ca nhạc "Paris by night" thuộc Trung tâm Thúy Nga, họ thường hay chêm vào những câu chuyện tiểu lâm nhạt nhẽo, giọng ép hay gợi chuyện (qua hình thức trả lời thư thỉnh giả) để kích bác hay tự bốc thơm.

VD cũng rất nổi tiếng trong giới truyền thông, là thành viên sáng lập ra đài Radio Bolsa ở Cali, đã từng là Tổng thư ký, Thư ký tòa soạn của nhiều tờ báo Việt ngữ có tiếng ở Mỹ (Nhân chứng, Tay phải, Sài Gòn nhỏ, Hồn Việt, ...), cộng tác viên của nhiều cơ quan ngôn luận ở ngoài nước Mỹ như Làng Văn (Canada), Nhân Quyền (Úc), Tin Điện (Đức) .v.v., hiện đương là một trụ cột của của đài truyền hình Việt Nam SBTN ở Hoa Kỳ và các chương trình ca nhạc của Trung tâm Asia.

Phải chăng do các thành công đó mà VD thường là đối tượng của những lời chỉ trích hàm hồ, khắt khe, tuy thế, VD chưa bao giờ lên tiếng phân trần hay phản bác.

Các hoạt động đa dạng trên cho thấy VD có nhiều tài, nhưng còn nhiều điểm đáng quý tiềm ẩn khác, biết được là nhờ hồi ức hay tâm tình của những người thân quen hay từng sinh hoạt chung với VD thô lộ trong các buổi tưởng niệm như:

Theo nhạc sĩ Trúc Hồ trên Face book: *"một tâm lòng nặng với mẹ Việt Nam ... đưa con thân yêu này của Mẹ hôm nay đã ra đi nhưng dòng nhạc bắt từ vẫn còn mãi mãi ở lại với đời."*

Nhạc sĩ, MC Nam Lộc, đồng nghiệp và thân hữu với VD nói về mục đích sống của VD, đó là *"đóng góp cho nghệ thuật và đóng góp cho quê hương, đất nước", cũng như không ngừng lên tiếng giúp "những người không thể lên tiếng bảo vệ mình", còn thêm "nhớ nhất về Dzũng đó là sự đam mê trong công việc, cứ mỗi lần làm bất cứ điều gì dù là văn nghệ, sinh hoạt cộng đồng, từ thiện, Dzũng đều đặt tất cả tâm trí vào công việc được giao phó." ... Tôi đã biết VD là một nhân tài về âm nhạc, cũng như trong lãnh vực phát thanh và truyền hình, tuy nhiên con người của Dzũng không bao giờ đặt chữ 'tôi' lên trước hết."*

Sức làm việc của VD cũng ít người bì kịp, nhiều sáng kiến, luôn ôm ấp nhiều dự án toan tính thực hiện, theo nhạc sĩ Tuấn Khanh: *"Trong 2 năm gần đây, ông trở bệnh rất nặng về tim và huyết áp nhưng vẫn cố hoạt động, không chịu ngừng nghỉ dù bác sĩ đã cảnh báo nhiều lần.",* đúng như ông Duy Khiêm Vũ Xuân Tráng: *"VD tâm sự là anh mong cho một ngày dài thêm 48 tiếng đồng hồ, thay vì chỉ có 24 giờ để anh có*

thể hoàn thành bao nhiêu công việc đang vấp vấp lấy anh."

Qua phát biểu của các ca sĩ trẻ thuộc lò Asia, VD được coi như một bậc thầy, một người anh thân thương, tận tình hướng dẫn, nâng đỡ các tài năng trẻ mới chập chững vào nghề, lấy thành công của họ làm niềm vui.

Số người tham dự tang lễ hay các chương trình tưởng niệm VD đông đảo chưa từng có, các lễ cầu hồn, cầu siêu được tổ chức trên khắp thế giới, kể cả những người dân oan thấp cổ bé miệng ở Việt Nam cũng dám thách thức bạo quyền khi trưng biểu ngữ lớn *"Vô cùng thương tiếc cố ca nhạc sĩ Việt Dzũng"* trong cuộc tập họp tại Sài Gòn ngay ngày đầu năm dương lịch 2014 (xem trên Youtube: <http://youtu.be/IGICdvYzBpU>), các sự kiện trên đã nói lên lòng mến mộ và ngưỡng phục của đồng bào dành cho VD.

Có thể nói đây là một lực lượng thâm lặng, tuy không ồn ào nhưng có thể bộc phát mãnh liệt bất cứ lúc nào, *"khi vận nước xoay vần, tất cả thành nguyên tử"* (5) tương tự như vụ Trần Trường treo hình Hồ Chí Minh trong tiệm của đương sự trên khu phố Bolsa cách nay vừa tròn 15 năm đã khiến Cộng đồng phẫn nộ, cuộc tranh đấu kéo dài gần 2 tháng trời, qui tụ lúc cao điểm lên đến khoảng 40 ngàn người đủ mọi thành phần, đủ mọi lứa tuổi (<http://www.youtube.com/watch?v=cJD1B3-jreI>), hẳn nhiều người còn nhớ, người kích động chính các cuộc tập họp này không ai khác hơn là VD.

Nghĩ thật đúng với nhận xét: *"VD ra đi là một sự mất mát rất lớn lao ... Trước hết đối với cộng đồng, chúng ta mất đi một chiến sỹ luôn luôn tranh đấu cho tự do dân chủ và cho nhân quyền, những người thấp cổ bé miệng mất đi một tiếng nói mạnh mẽ đại diện cho mình, đại diện cho những người muốn nói lên tiếng nói mà không nói được ở khắp mọi nơi trên thế giới."* (Nam Lộc)

DTST

Ghi chú:

(1) từ trần vào lúc 10 giờ 35 phút sáng ngày 20/12/2013, giờ địa phương, tại bệnh viện Fountain Valley, Quận Cam, Hoa Kỳ.

(2) Tên thật: Nguyễn Ngọc Hùng Dũng, sinh ngày 8 tháng 9 năm 1958 tại Sài Gòn.

(3) tiếng Việt cộng thường dùng để chỉ thành phần quân cán chính ở miền Nam sau ngày 30/4/75.

(4) chủ chốt trong việc tuyển lựa này là Mặt trận tổ quốc Việt Nam (một tổ chức ngoại vi của đảng CS được ghi rõ ràng trong Hiến pháp) dựa vào những đóng góp cùng cố chế độ của họ.

(5) thơ Nguyễn Chí Thiện.

NELSON MANDELA

-MỘT CON NGƯỜI NGOẠI HẠNG

Ngày 2-12-2013, trên vòm trời chính trị hoàn vũ, một vì sao Bắc đẩu vừa lịm tắt.

Ví N. Mandela như thế tưởng không có gì quá đáng, nhìn lại coi, trong thế kỷ qua, có nhân vật chính trị nào được thế giới ngưỡng phục và mến mộ bằng Ông, đây là hào quang thực sự chứ không phải tự bốc thơm quá lố như báo chí Việt cộng ca tụng Võ Nguyên Giáp (“Sánh cùng với các vĩ nhân quân sự trong suốt 2.000 năm qua, ngang tầm với Alexander đại đế, vượt tầm Napoleon, ... là nhân vật vĩ đại của mọi thời đại”, báo Tuổi trẻ ngày 6/10/2013).

Điểm đáng lưu ý, là Tổng thống Nam Phi, một nước không có ảnh hưởng gì trên bàn cờ thế giới, Ông N. Mandela chỉ giữ chức vụ có một nhiệm kỳ 5 năm (1995-1999), trở về cương vị của một công dân bình thường từ 14 năm nay, vậy mà khi Ông mất, cả thế giới lên tiếng tiếc thương, hàng trăm nguyên thủ, cựu nguyên thủ, chính khách tên tuổi đủ mọi khuynh hướng chính trị trên thế giới tham dự tang lễ hay tưởng niệm, đáng lưu ý đại diện cho nước Mỹ ngoài Tổng thống đương nhiệm, còn có 3 vị TT tiền nhiệm (J. Carter, B. Clinton & G. W. Bush), Pháp có TT F. Holland và cựu TT N. Sarkozy, ...

Tưởng nhớ đến Ông, thiết nghĩ không gì bằng nhắc lại một số mốc tiêu sử, từ đó có thể hiểu do hấp lực nào mà N. Mandela trở thành một thần tượng như vậy.

Ông chào đời ngày 18/7/1918 tại một làng nhỏ Mvezo, tên là Rolihlahla, tên thị tộc là Madiba trong một gia đình thuộc hàng vọng tộc thuộc bộ lạc Thembu.

Đi học, được cô giáo đặt tên là Nelson, dựa theo tên một vị đô đốc nổi tiếng của Anh (thật là tiền định!), lúc 20 tuổi đã vào đại học Fort Hare, trường duy nhất nhận sinh viên thổ dân, học ngành luật và ra làm luật sư, cốt để bình vực người dân thấp cổ bé miệng.

Nam Phi lúc đó do người da trắng (thiểu số) thống trị, người da đen (đa số) bị chính quyền áp bức bóc lột bằng chính sách kỳ thị chủng tộc apartheid, có những địa điểm chỉ dành riêng cho người da trắng và cấm chó (xem băng cấm), ai cũng hiểu là xem người da đen như chó.

Người da đen cũng không có quyền tự do di chuyển trong nước, họ phải xin cấp giấy thông hành (giống như dân Việt Nam sau 1975 phải xin giấy phép di chuyển từ nơi này sang nơi khác)

Chàng thanh niên da đen N. Mandela dần thân tranh đấu trong môi trường xã hội bất công cùng cực đó, gia nhập tổ chức Đại hội dân tộc Phi châu ANC (African National Congress) vào năm 1943, chủ trương đòi quyền bình đẳng với người da trắng.

Nhiều cuộc biểu tình bị đàn áp thô bạo, đẫm máu nhưt xảy ra năm 1960, gây 77 người bị thương vong.

Công cuộc tranh đấu chuyển từ ôn hòa sang bạo động, tổ chức ANC bị đặt ra ngoài vòng pháp luật, bị coi là tổ chức khủng bố.

Trong tình hình sôi bỏng đó, N. Mandela bị bắt năm 1962, lúc ra tòa, Ông tuyên bố: *"Tôi công hiến cuộc đời cho dân tộc Phi châu. Tôi chống sự thống trị của người da trắng, tôi cũng chống sự thống trị của người da đen. Tôi tha thiết với lý tưởng xây dựng một xã hội dân chủ, tự do trong đó tất cả đều sống chung một cách hài hòa và bình đẳng, vì lý tưởng đó mà tôi muốn sống, nhưng nếu cần, vì lý tưởng đó tôi sẵn sàng hy sinh."*

Tuy chủ trương rõ ràng như vậy, Ông vẫn bị kết án chung thân vào ngày 20-4-1964, vào tuổi 46, nhốt trong một xà liêm riêng ở nhà tù thuộc đảo Robben Island, với số tù 46664.

Đến năm 1982, Ông được chuyển vào đất liền, nhà tù ở Cap.

Trong thời gian dài ở trong vòng lao lý, tư tưởng của Ông đã biến chuyển, từ bỏ chủ trương bạo động để chống lại sự áp bức của người da trắng, đây không phải là điều dễ dàng thuyết phục những lãnh tụ da đen khác cũng như làm cho chính quyền da trắng tin trong một sớm một chiều.

Nhưng với quyết tâm hòa hợp hòa giải dân tộc, không lấy oán báo oán (giống như tư tưởng Phật giáo: "Lấy oán báo oán, oán nọ chấp chồng, lấy ân báo oán, oán nọ tiêu tan."), khác hẳn với chủ trương đấu tranh giai cấp của Việt cộng, khi nắm được chính quyền ở miền Bắc năm 1954, lời những thành phần không thuộc bản cổ nông ra đầu tó, khi chiếm được miền Nam năm 1975, những ai làm việc trong chính quyền miền Nam đều bị lừa vào các trại tù cải tạo, nhân dân thành thị thì bị đày đi về các vùng xa xôi gọi là vùng kinh tế mới), tha thứ nhưng không quên (forgive, do not forget), dần dà Ông đã thuyết phục được mọi người.



Lúc còn ở trong tù, N. Mandela đã trở thành một biểu tượng đấu tranh bất bạo động cho quyền bình đẳng của người da đen, tên tuổi của người tù lương tâm này đã được cả thế giới biết đến, đồng thời chính sách kỳ thị chủng tộc apartheid cũng bị các nước Tây phương lên án, áp lực buộc phải thay đổi bằng nhiều biện pháp trừng phạt kinh tế, trong số những người mến mộ Ông có nhạc sĩ Johnny Clegg, tuy chưa từng gặp nhau lần nào nhưng đã cảm hứng sáng tác nhạc phẩm

Asimbonanga (<https://www.youtube.com/watch?v=Uh9MHdvbHCA>) vào năm 1986 để vinh danh N. Mandela, tựa tiếng zoulou có nghĩa là **Chúng tôi không thấy Ông**, ban nhạc đa chủng tộc Savuka trình bày trong album Third World Child, nhạc phẩm này được xếp vào loại ăn khách hàng đầu vào cuối thập niên 80.

Các diễn biến trên có tác động mạnh mẽ trên chính quyền da trắng khiến họ phải thay đổi lập trường, N. Mandela được phóng thích vào tuổi thất thập cổ lai hy (vào ngày 11-2-1990), sau 27 năm trong vòng lao lý, tiếp theo là những cuộc thương thảo gay go giữa Đại diện chính quyền da trắng (Frederik de Klerk là Tổng thống) và N. Mandela, thần tượng của Cộng đồng da đen, kết quả là một bản Hiến pháp mới ra đời (11-1993) dựa trên căn bản bình đẳng chủng tộc và xóa bỏ quá khứ; giải Nobel hòa bình năm đó được trao cho 2 ông để tưởng thưởng công lao trong nỗ lực hòa giải dân tộc, chấm dứt chính sách kỳ thị chủng tộc apartheid ở Nam Phi.



Một quốc kỳ mới gồm nhiều màu tượng trưng cho việc hòa hợp các thành phần dân tộc kể từ 17-4-1994, cùng ý nghĩa đó, Nam Phi cũng thường được biết tới với tên "quốc gia cầu vồng (nation arc-en-ciel, rainbow nation).

N. Mandela đắc cử Tổng thống và nhậm chức vào ngày 1-5-1994, de Klerk được giao chức vụ đồng phó TT với Thabo Mbeki (người da đen).

Ông chỉ làm một nhiệm kỳ 5 năm, không ra tái ứng cử, không tham quyền cố vị, đó cũng là điểm đáng ngưỡng phục, khác hẳn đa số những lãnh tụ đấu tranh chống thực dân, giải phóng dân tộc ở nhiều nước khác, đặc biệt như Hồ Chí Minh luôn coi là có công với đất nước, cứ muốn ngồi lì.



Đến ngày qua đời, N. Mandela luôn được thế giới ngưỡng phục, coi đây là một tấm gương đấu tranh của nhân loại, chống lại mọi áp bức bóc lột, mọi bất công xã hội, trước những lời ca tụng, N. Mandela khiêm nhường bày tỏ: *"Tôi không phải là một thiên sứ, chỉ là một người bình thường do các tình huống đặc biệt đưa đây làm lãnh tụ."*

Hầu như Ông gặp mặt tất cả các lãnh tụ chính trị đủ mọi khuynh hướng trên thế giới (Nữ hoàng Anh Elizabeth II, M. Thatcher, G Bush, B. Clinton, F.



Castro, S. Peres, Y. Arafat, M. Khadafi, ..), sự mến mộ ông không chỉ giới hạn trong chính giới mà lan rộng trong mọi giới khác trong xã hội từ già đến trẻ như nhà tỷ phú nổi tiếng Bill Gate, .. các tài tử ca nhạc nổi tiếng như Michael Jackson, Whitney Houston, nhóm Spice Girls, ...đến những ngôi sao thể thao như vô địch quyền Anh Muhammad Ali, ...

Có thể nói N. Mandela là con người của nụ cười, ông mất đi nhưng nụ cười hồn nhiên tươi tắn của ông vẫn còn mãi trong lòng người mến mộ.

Lê Huỳnh

NHỮNG CÁI CHẾT LẠ LÙNG CỦA VIỆT KIỀU KHI VỀ THĂM QUÊ

DTST: Nhận được trên mạng internet, xin đăng bài kể lại chi tiết một số trường hợp tử vong hết sức bất thường của người Việt về xứ, ngoài ra còn nhiều nguyên nhân khác như tai nạn lưu thông (hàng chục ngàn người chết hàng năm), ngộ độc thực phẩm (nhiều loại hóa chất độc hại ướp tẩm trong thịt cá, rau trái), bắt bớ giam cầm tùy tiện để khảo cứu, ... hẳn không phải ai cũng đều gặp rủi ro như vậy, nhưng chắc phải là một tỷ lệ khá cao, nếu không muốn lấy mạng sống đánh cược một cách vô lối thì hãy coi đây như những bài học thực tế cần cảnh giác.

Đó là những trường hợp được biết, hẳn còn biết bao trường hợp tương tự không bị báo chí phanh phui hay gia đình nạn nhân âm thầm chịu đựng, không dám công khai lên tiếng tố cáo như ông Đinh Hùng (cựu quân nhân ở Virginia - Mỹ), có người chỉ trích ông này, lập luận nghe cũng có lý nhưng hẳn là điều hay, vì nạn nhân nào cũng "câm miệng hén" hết thì mọi người sẽ mất đi những tin tức hữu ích.

Nên nhớ không về hay hạn chế về Việt Nam ngoài bảo vệ bản thân cũng còn là một hình thức góp phần vào cuộc đấu tranh chung, giải thể chế độ độc tài đảng trị, sớm xây dựng một thể chế dân chủ tự do.

WESTMINSTER (NV) - Chỉ riêng trong Tháng Bảy, 2013, có ít nhất 4 người Việt ở hải ngoại về thăm Việt Nam, và chết tại đây do đủ mọi nguyên nhân.

Có người bị chết chỉ bởi vài câu cãi nhau. Có người bị chết vì kẻ cướp. Có người chết do tai bay vạ gió. Và có người chết mà không biết lý do rõ ràng.

Điểm lại một số những bất trắc mà những người này gặp phải khi quay về thăm nơi chôn nhau cắt rốn, cuối cùng dẫn đến những cái chết tức tưởi, để lại bao nỗi hoài nghi trong lòng người ở lại, để thấy rằng, những ai khi quay về Việt Nam cần chuẩn bị trước tâm lý đương đầu với chuyện "điều gì cũng có thể xảy ra."

Nguyễn Xuân Cảnh, 30 tuổi, cư dân San Jose, chết tại Sài Gòn vào ngày 1 Tháng Bảy, 2013 mà "gia đình không thể hiểu lý do vì sao."

Những cái chết có lý do:

Lý do mà Việt Kiều Pháp 36 tuổi, Liêm Quốc Vinh, bị tức đi mạng sống vào ngày 19 Tháng Bảy, 2013 khi về thăm quê hương, đơn giản chỉ là "cãi nhau trong lúc nhậu."

Theo báo Pháp Luật, anh Vinh đến thuê phòng tại nhà nghỉ Thanh Hoa ở Vũng Tàu để ở trọ. "Thấy một nhóm vài nhân viên của nhà nghỉ đang ngồi nhậu, anh Vinh cũng tham gia vô." Rượu vào lời ra, anh Vinh lời qua tiếng lại cùng một nhân viên của nhà nghỉ. Khi anh Vinh rời khỏi nhà trọ, người thanh niên kia đuổi theo "dùng dao bấm đâm anh Vinh."

Dù đã cố sức gọi điện thoại cho người nhà đến chở đi cấp cứu, nhưng mọi chuyện đã muộn màng.

Bà Trần Thị Minh, Việt kiều Mỹ, sinh năm 1964, khi quyết định trở về Sài Gòn để bán căn nhà

ở Gò Vấp có lẽ cũng không bao giờ ngờ đó là chuyến đi định mệnh của mình.

Bà Minh được thân nhân phát hiện chết trong nhà vệ sinh vào sáng ngày 31 Tháng Bảy, 2013, sau 19 ngày trở về quê nhà, trên người "đang mặc đồ thể thao, nằm ngửa, đầu quay vào tường và trên người có nhiều vết thương." Công an nghi đây là "vụ án giết người, cướp tài sản."

Trong khi đó, một Việt Kiều Hồng Kông, bà Trần Thị Thu Hương, chấm dứt cuộc sống của mình ở tuổi 42 vào ngày 8 Tháng Giêng, 2013, chỉ vì lý do "muốn xóa đi một vết sẹo trên mặt." Đi tìm cái đẹp ở thẩm mỹ viện Linh Nhung - Hà Nội nhưng đâu ai ngờ Thu Hương lại bị chết trong lúc chụp thuốc mê.

Và làm sao có thể hình dung được cảnh bà Hồ Mộng Điệp, 55 tuổi, cũng một Việt Kiều từ Mỹ về Sài Gòn ăn Tết Nguyên Đán cùng gia đình, lại có thể chết cháy một cách đau đớn ngay trong ngôi nhà của em gái mình, chỉ mới sau một ngày về nước?

Theo báo VNExpress, trưa ngày 25 Tháng Giêng, 2013, trong lúc bà Điệp ngồi ăn cơm mừng ngày hội ngộ ở tầng trệt cùng con cháu thì lầu 3 của ngôi nhà bốc cháy. Trong khi mọi người chạy ra ngoài thì bà Điệp lại chạy ngược lên lầu 2 để lấy giấy tờ tùy thân. Đây chính là lý do khiến bà Điệp tử vong do ngạt khói.

Tuy nhiên, trong số những cái chết "có lý do" thì có lẽ cái chết của Việt kiều Mỹ Nguyễn Hữu Nhơn vào ngày 27 Tháng Bảy vừa qua là cái chết "lãng nhất trên đời." Ông Nhơn về thăm gia đình 2 tháng, phần lớn thời gian ông ở Sài Gòn. Khi chỉ còn vài ngày nữa là quay trở lại Mỹ, ông Nhơn về Biên Hòa-Đồng Nai thăm gia đình thì gặp nạn. Một chiếc nồi hơi được chế tạo để hấp bánh tráng cách

nhà ông Nhơn ở 7 căn, phát nổ. Phần lõm của chiếc nồi bay vút lên cao theo hình chữ C rồi rớt xuống xuyên qua mái tôn căn nhà ông Nhơn đang trú ngụ, trúng ngay xuống đầu ông, trong lúc ông đang đứng nghe điện thoại hiên nhà! Mặc dù được gia đình đưa đi cấp cứu, người Việt kiều này tử vong trước khi đến bệnh viện do vết thương đầu quá nặng.

Dẫu biết rằng sống chết có số, nhưng chết như thế này thì quả là hy hữu. Những cái chết không thể hiểu.

Bên cạnh những cái chết mà thân nhân người quá cố biết được lý do mất mát để có thể an ủi lòng, thì cũng có những Việt Kiều về nước và không bao giờ còn có cơ hội sống tiếp trong cuộc đời, nhưng lý do vì sao thì không ai biết một cách rõ ràng.

Quay ngược thời gian, trong cùng Tháng Tư, 2012 có hai Việt Kiều Mỹ chết chưa rõ nguyên nhân. Người chết vào tối ngày 12 Tháng Tư là ông Nguyễn Tăng Thâm (có báo ghi là Nguyễn Văn Thâm), 65 tuổi. Ông Thâm được nhân viên khách sạn A. Trinh ở Thuận An-Bình Dương phát hiện “chết tự khi nào” trong phòng. Nhiều người chỉ biết là chiều hôm đó ông Thâm đi đâu đó rồi trở về khách sạn bằng taxi.

Trong khi đó, Việt kiều Trần Văn Lạc, 58 tuổi, được phát hiện chết ngay tại nhà người tình của ông vào trưa ngày 15 Tháng Tư tại Bà Rịa-Vũng Tàu. Cho đến nay cũng chưa ai nói về lý do vì sao ông Lạc qua đời.

Nhưng gây ồn ào và hoang mang nhất cho nhiều người là cái chết của cô Cathy Huỳnh, 26 tuổi, Việt kiều Canada và người bạn Mỹ đi cùng cô tên là Kari Bowerman, 27 tuổi.

Sở dĩ cái chết không rõ lý do của hai cô gái trẻ này được biết nhiều là bởi đài CNN nhập cuộc bằng bài viết “Mysterious tourist deaths in Asia prompt poison probe.”

Cathy và Kari cùng dạy tiếng Anh ở Nam Hàn và họ bay sang Nha Trang nghỉ Hè vào ngày 29 Tháng Bảy, 2012. Nhưng tối ngày hôm sau, cả hai đều được đưa vào bệnh viện đa khoa tỉnh Khánh Hòa trong tình trạng “óí mửa, khó thở, và có dấu hiệu mất nước trầm trọng.” Khoảng 3 giờ đồng hồ sau khi vào bệnh viện, cô Kari qua đời. Cathy được cho về. Tuy nhiên, hai ngày sau đó, Cathy cũng “nhắm mắt xuôi tay.”

Cathy Huỳnh, 26 tuổi, Việt kiều Canada, chết tại Nha Trang với nguyên nhân chết “Choáng không hồi phục chưa rõ nguyên nhân”.

Gia đình và bạn bè của cô Kari Bowerman, cư dân tiểu bang Wisconsin, nêu ra giả thiết là hai cô có thể chết vì trúng chất độc của thuốc trừ sâu.

Trả lời phỏng vấn của đài CNN, cô Jennifer Jaques, chị của Kari cho biết, “Thật là ác mộng khi cố đi tìm thông tin về cái chết của em tôi. Không có báo cáo của bệnh viện. Không có báo cáo của công an. Không có cái gì hết. Bất cứ điều gì đã xảy ra cho em tôi, tôi muốn chắc là nó không xảy ra cho ai khác hết.”

Bà Huỳnh Thị Hương, mẹ của Cathy Huỳnh, từ Ontario, Canada bay về Việt Nam lo hậu sự cho con gái, tỏ ra tức giận khi phát biểu với báo chí, “Tôi thật sự tức giận về sự vô trách nhiệm của đội ngũ nhân viên y tế trong bệnh viện. Con tôi chết bởi nó không nhận được sự chăm sóc, điều trị cần thiết khi được đưa vào bệnh viện.”

Do không nhận được lời giải thích nào từ nhà cầm quyền Việt Nam hay từ các giới chức lãnh sự Hoa Kỳ tại Việt Nam, gia đình và bạn bè của cô Kari Bowerman đã phát động chiến dịch viết thư đề yêu cầu chính phủ Hoa Kỳ mở cuộc điều tra.

Theo báo Dân Trí, ngày 14 Tháng Tám, 2012, tức hai tuần sau khi Kari qua đời, mẫu bệnh phẩm của cô mới được gửi ra Hà Nội để xét nghiệm tại Viện Pháp Y Trung Ương. Và kết luận cuối cùng là nguyên nhân dẫn đến tử vong của cô Kari Bowerman là “suy hô hấp tuần hoàn cấp do hậu quả của phù não.”

Trường hợp Cathy Huỳnh, theo đề nghị của gia đình và Tổng Lãnh Sự Quán Canada, thi thể cô được bàn giao nguyên vẹn cho gia đình đưa về Ontario mai táng, không qua thủ tục mổ khám nghiệm tử thi.

Mới đây nhất là cái chết của anh Nguyễn Xuân Cảnh, 30 tuổi, một Việt kiều sống tại San Jose, miền bắc California, cũng khiến nhiều người quan tâm, nhất là khi câu chuyện này được báo San Jose Mercury News tường thuật.

Theo lời kể của cô Sharon Nguyễn Mỹ Dung, chị ruột của anh Nguyễn Xuân Cảnh thì anh về Sài Gòn đi dạy kèm Anh Văn tại trường Anh Ngữ ILA từ cuối Hè 2012 và dự trù trở về San Jose vào Tháng Tám, 2013.

Thế nhưng, ngày 1 Tháng Bảy, 2013, gia đình Sharon bàng hoàng nhận được tin người con trai duy nhất trong gia đình có 6 chị em đã qua đời tại Sài Gòn.

Nói chuyện với phóng viên Người Việt, cô Sharon cho biết lý do cái chết của em trai cô được

ghi trong hồ sơ tại bệnh viện Pháp-Việt là “phù phổi cấp” và “họ cũng nói thêm là anh qua đời vì chứng tim đột tử do thân thể chứa quá nhiều chất lỏng không tống ra ngoài được.”

Tuy nhiên, đến giờ phút này, dù anh đã được gia đình đưa xác về chôn cất tại San Jose, nhưng cô Sharon vẫn cảm thấy cái chết của người em trai duy nhất trong gia đình “có quá nhiều bí ẩn”.

Những gì mà thân nhân của anh Nguyễn được biết là: chiều ngày tối Chủ Nhật, 30 Tháng Sáu, 2013, anh cùng người bạn thân ở Sài Gòn tên Nguyễn Chấn Phương đi ăn uống và sau đó rủ nhau đến quán nhậu sang trọng Banana Pub and Restaurant ở Quận 7 để uống rượu.

Tối đó, Phương đưa anh, trong tình trạng say xỉn, về nhà mình ở Phú Mỹ Hưng để nghỉ ngơi, tại đây, anh đã trải qua một đêm ói mửa, tiêu tiện và đi cầu không ngừng.

Khoảng 9 giờ sáng ngày hôm sau, 1 Tháng Bảy, Phương đưa anh vào một nhà trọ và để anh ở đó, dù anh “vẫn còn say xỉn, không tỉnh táo để tự mình đi đứng được.”

Nhân viên nhà trọ cho biết người Việt kiều này đã mua rất nhiều nước uống từ quầy tiếp tân và yêu cầu mang đến tận phòng.

Khoảng 6 giờ chiều hôm đó, nhân viên nhà trọ báo cho Phương biết “họ để ý thấy anh bất động và cơ thể bị lạnh.” Phương quay trở lại nhà trọ đưa anh vào bệnh viện. Sau 40 phút làm “hồi sức cấp cứu”, bệnh viện tuyên bố anh Nguyễn Xuân Cảnh đã chết.

“Đến giờ này tôi cũng không hiểu tại sao lại như vậy. Tại sao Phương cũng đi nhậu với anh mà Phương không bị gì? Tại sao Phương lại không đưa em tôi vào bệnh viện?” Sharon nói qua điện thoại. Sharon nói thêm một cách chán nản, “Luật bên đó không giống ở đây. Hình như họ chỉ làm có lệ, hồ sơ chứng tử chỉ có một tờ giấy, trong khi ở Mỹ thì cả một xấp giấy dày ghi đầy đủ chi tiết. Mình yêu cầu công an điều tra nhưng họ không có ý giúp đỡ thì mình cũng không biết làm gì hơn. Gia đình cũng đã gửi thư đến Tổng Lãnh Sự Mỹ, họ gửi về Việt Nam nhưng cũng không thấy ai trả lời gì hết.”

Dù đã từng trở về Việt Nam hai lần vào năm 2000 và 2012, nhưng sau lần trở lại Sài Gòn để đưa xác em trai mình sang Mỹ vào đầu Tháng Bảy vừa qua, cô Sharon Nguyễn Mỹ Dung, 38 tuổi, cho rằng “Tôi không bao giờ còn muốn trở về Việt Nam nữa.”

Một người bạn thời trung học của Cathy Huỳnh, người được Sở Tư Pháp Khánh Hòa cấp giấy

chứng tử với nguyên nhân chết là “*Choáng không hồi phục chưa rõ nguyên nhân*”, tên Jetty Lý, nói với đài CNN rằng, “Tôi thiết nghĩ ít nhất chúng ta cũng cần phải để cho thế giới biết chuyện gì đang xảy ra... để có thể khi đưa con trai hay con gái của một ai đó nói rằng chúng trở về South Asia, thì đó sẽ không phải là lời chia tay vĩnh biệt.

Tiếp theo trang 10

MỆNH LỆNH XUỐNG ĐƯỜNG

2.- Dầu cho muốn giữ trật tự và bất bạo động tối đa, nhưng việc xuống đường rất là nguy hiểm và có thể bị đàn áp đẫm máu.

3. - Lịch sử thế giới từ xưa đến nay cho thấy - người Pháp năm 1789, rồi đến gần đây, các người dân Ba Lan, Tiệp Khắc năm 1956, người Algérie, người Lybia, người Ai Cập, và gần bên nước ta, người Miến Điện, người Thái Lan - TỰ DO ĐÃ PHẢI ĐÒI HỎI BẰNG MÁU.

4. - Ai cũng mong muốn tránh cái thảm cảnh sắp xảy ra, nhưng dường như dân tộc Việt Nam muốn hưởng tự do thì chắc cũng không thể nào tránh khỏi cái định luật khắc khe mà các dân tộc khác cũng đã phải trải qua.

5.- Sẽ không bao giờ có ai giải phóng dùm mình. Thái độ chờ đợi người khác làm dùm mình đủ chứng tỏ rằng mình chưa xứng đáng.

6.- Máu của người dân đổ ra có ý nghĩa khi đó là vì một giá trị cao thượng, sự sống còn của Tổ Quốc và sự tự do của người dân.

7.- Kết quả thảo luận bấy lâu nay về bản Hiến Pháp chứng tỏ sự thành tâm hay không thành tâm của Đảng Cộng Sản Việt Nam.

8.- Nếu trong đó còn lại nhai ba cái ‘định hướng xã hội chủ nghĩa’, còn cái điều 4 Phản Động - những thứ đó là nhục mạ tàn nhẫn Văn Hóa Dân Tộc, làm xấu hổ đối với các bản Hiến Pháp của các dân tộc khác trên thế giới xưa nay - thì người dân Việt Nam trong nước nếu không muốn sống cuộc đời nô lệ cho Trung Cộng phải đành xem cái ù lý của bản Hiến Pháp là MỆNH LỆNH XUỐNG ĐƯỜNG.

HỒ TẤN VINH

Melbourne

Ngày 26 tháng 11 năm 2013

CÁ HỒI CÓ "TRÁI TIM"

theo quan niệm của một số người VN tị nạn CS hải ngoại

DTST : Tác giả viết một bài biên khảo công phu về lai lịch cá hồi, quý độc giả có thể đọc trên website : <http://www.baocalitoday.com/vn/tin-tuc/van-nghe/mua-ca-hoi-tay-bac-voi-trai-tim-ca-hoi-hai-ngoai.html>, xin mạn phép đăng lại phần cuối của bài đó, đầu sao cũng xin nhắc sơ qua về cuộc đời ly kỳ của giống cá này, như tên gọi «hồi» có nghĩa là về như hồi hương, tác giả giải thích: «Cá hồi là một loại cá đẻ trứng ở dòng nước ngọt, có con chỉ sống một thời gian ngắn trong dòng sông rồi bơi ra biển sinh sống. Đến khi trưởng thành lại quay trở về dòng sông cũ để đẻ trứng. Cá hồi nhảy ngược dòng thác để về quê cũ, đây là một sức mạnh bản năng đặc biệt của cá hồi. Biển rộng, sông dài như vậy, biết bao nhiêu dòng sông, làm sao cá hồi có thể tìm được đường về quê cũ? Đây thật sự là một điều bí ẩn mà các nhà khoa học chưa tìm được câu giải đáp hoàn hảo.»

Để chấm dứt bài viết chúng tôi xin mượn huyền thoại về cá hồi mà nhiều người Việt tị nạn CS ở hải ngoại đã suy nghĩ và dùng huyền thoại “Trái tim” cá hồi để ví cho ngày trở về quê hương của mình. Chúng tôi xin nêu một vài ý kiến; đó cũng chỉ có tính cách cá nhân nêu không bằng lòng xin bỏ qua.

Cá hồi sinh ra ở sông ngọt, lớn lên vượt bao nhiêu ghềnh thác dữ dội ra biển. Sau khi hoàn toàn trưởng thành, cá hồi lại vượt thác ghềnh, bơi đúng con đường cũ, quay trở về đúng nơi mình sinh ra để làm nhiệm vụ duy trì nòi giống. Cá hồi luôn hướng về nơi chôn nhau cắt rốn. Theo truyền thuyết của các tù trưởng da đỏ, cá hồi là loài cá duy nhất có TRÁI TIM”. Nếu quý vị muốn hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng cũng được; na ná giống người Việt bỏ nước ra đi vào năm 1975.

Sau một thời gian dài qua bao thăng trầm tạo dựng được cuộc sống mới tạm ổn định tại xứ người, bây giờ họ bắt đầu ôm mộng cá hồi có “trái tim” trở về quê hương nơi chôn nhau cắt rốn, sống và chết ở đó. Điều này cũng không hẳn là sai, nhưng chúng tôi muốn chia sẻ một vài cảm nghĩ sau đây. Khi những người Việt tị nạn CS muốn trở về quê hương sống chết ở đó, quý vị có bao giờ nghĩ rằng thời điểm hôm nay chưa phải lúc để trở về!? Những “trái tim cá hồi hải ngoại” có bao giờ nghĩ đến hiện tình quê hương của mình hôm nay ra sao? Có bình an, có tự do, có dân chủ, nhân quyền hay vẫn còn bọn CS thống trị dã man gây bao nỗi đau thương cho dân tộc, đất nước? Có bao giờ “trái tim cá hồi hải ngoại” nghĩ rằng nơi đó có phải là chỗ an toàn để trở về; nơi đó người dân có quyền sống như một con người không? Đồng bào ruột thịt của mình đang đổ máu từng ngày để sinh tồn, tuổi trẻ bị cầm tù khi tỏ lòng yêu nước, người dân mất đất, mất nhà, mất nơi sinh sống, Quốc Gia đang bị xâm lăng bởi bọn Tàu cộng phương bắc. Xin hỏi đó có phải đúng là quê hương để chúng ta trở lại sống và chết ở đó?.



Cá hồi trở về với dòng sông con suối thơ mộng để duy trì nòi giống rồi chết ở đó một cách êm đềm, từng cặp trọn tình, trọn nghĩa. Ngược lại “trái tim cá hồi hải ngoại” hồi hương, *chỉ vô tình tiếp tay cho bọn độc tài khát máu, mang tiền bạc để tiếp sức cho chúng thêm phương tiện bóp chết đồng bào.* Bây giờ chúng ta thử đưa ra một ví dụ: nếu quý vị được chôn cất tại quê hương, nhưng quý vị có chắc rằng mồ mã của mình không bị cây xới để làm khu quy hoạch hay làm bãi đổ rác công cộng? Sau 39 năm chẳng lẽ chúng ta chưa nhận thấy được điều đó hay sao? Hãy về để tận mắt nhìn thấy nghĩa trang Biên Hòa, để nhìn thấy những nấm mồ tổ tiên đã có hàng trăm năm cũng bị đào xới, dời đi. Hãy về để nhìn thấy dân mình làm than khôn khổ, để thấy những bé thơ đói rách đầu đường xó chợ, để thấy đất nước đang bị Hán hóa, đạo đức đã bị suy đồi, chất độc trong thực phẩm lan tràn khắp nước... Thử hỏi chúng ta có cần thiết để bỏ lại năm xương tàn trên quê hương đó không? Nếu quê hương tốt đẹp như nơi chôn của cá hồi thì người trong nước hiện nay đâu tìm cách bỏ nước ra đi từ dạng hợp pháp và bất hợp pháp. Tại sao họ không chọn nơi quê hương đó để tái sinh, là nơi thiên đàng?

Chúng tôi đồng ý với một số quý vị rằng tuổi già trở về quê hương đất tổ để gởi thân xác theo ông, theo bà. Nhưng nghĩ đến đây tôi thấy tôi nghiệp cho hằng trăm ngàn người đã bỏ xác nơi biên cả, trên rừng sâu vực thẳm trong những thập niên qua, bởi vì không thể sống dưới chế độ CS. Chúng ta có còn nhớ những lời khai trong buổi đầu khi đặt chân đến các nước tự do, quý vị đã khai báo thế nào với Cao Ủy tị nạn **“...tôi là người tị nạn CS” chứ không phải ra đi vì kinh tế.** Hành động trở về hôm nay của một số người để làm ăn, làm từ thiện hay hồi hương vĩnh viễn; nếu chúng ta suy nghĩ lại về hiện tình đất nước hôm nay, thì đó có phải là hành động ngoảnh mặt lại với đồng bào của mình?!

Có nhiều người cho rằng “sống chết mặc bay”; thôi thì cũng tạm chấp nhận đi! Phàm làm người thì chuyện dối lòng dối người, quên căn cước tị nạn của mình đã thành thói quen. Để đáp ứng sự mong muốn đó, chúng tôi có một đề nghị trước khi quý vị trở về để sống hay làm ăn tại quê hương theo hoài bão “trái tim cá hồi”.

Thứ nhất là trước khi đi, quý vị nên hủy bỏ quốc tịch nước sở tại, kể cả những phúc lợi của chính phủ mà quý vị đang được hưởng. Thứ hai, quý vị phải can đảm nói với chính phủ của quốc gia đang sinh sống: Chúng tôi đã từng khai dối “Tôi không phải là người tị nạn Cộng Sản” mà ra đi vì kinh tế.

Nếu quý vị can đảm nói lên điều đó thì thật xứng đáng là “trái tim cá hồi” hải ngoại. Cũng như Ca Sĩ Khánh Ly đã từng tuyên bố: *“Không có gì đẹp đẽ cho bằng sự trở về để có nơi mở đầu thì xin được kết thúc tại cái nơi mở đầu đó. Đó là ước mơ. Tôi hy vọng là không phải ước mơ chỉ của riêng tôi mà là ước mơ chung của tất cả những người được gọi là người.”* Khánh Ly nói đúng! Tôi nghĩ là **Khánh Ly nên hủy bỏ quốc tịch Mỹ mang cả chồng con về VN sinh sống thì tốt nhất (mở đầu với chế độ VNCH tự do, dân chủ, hạnh phúc, ấm no và kết thúc với chế độ độc tài CS, man rợ và bán nước).** Khánh Ly nên trở về với “chùm khế ngọt trèo lên tuột xuống mỗi ngày” là đúng với ý nghĩ của mình, đồng thời để thỏa mãn niềm ước mơ của “trái tim cá hồi hải ngoại”. Như trước đây có trái tim cá hồi phó tông tông Nguyễn Cao Kỳ, Nhạc Sĩ Phạm Duy, Ca Sĩ Duy Quang, Hoài Linh, Tuấn Ngọc, Thanh Huyền, Phương Dung, Hương Lan, Elvis Phương, Chế Linh, Quang Lê.v.v. và còn nhiều nữa.

Cuộc đời nghĩ cũng lạ khi đôi rách làm than thì dùng đủ mọi ngôn ngữ để xin xỏ chạy chọt quên cả sĩ diện, đến lúc có chút dư giả, danh phận thì quay mặt lại với đồng loại quên đi thân phận của mình; không biết trái tim của họ có bằng trái tim cá hồi thật không nữa?! Hãy nhìn trái tim cá hồi Nguyễn Cao Kỳ để lấy kinh nghiệm: ông vừa cúi đầu vừa muối mặt nhưng cuối cùng cũng không có một mảnh đất quê hương để nằm xuống.

Thưa quý vị, chúng tôi tuổi đã cao nhưng sẽ vĩnh viễn không có “trái tim cá hồi hải ngoại” khi chế độ CS còn tồn tại ở quê hương; và con cháu tôi sẽ chọn đất Mỹ dung thân lâu dài. Cộng đồng người Việt chúng ta có thể tìm truyền thống dân tộc ngay trên đất Mỹ, đất Pháp, đất Úc.v.v.; không cần thiết phải ở VN. Nơi hải ngoại quý vị thiếu điều gì? Kỷ niệm, gia đình, bạn bè, bà con ư!? Chúng ta có tất cả còn hơn ở VN nữa là khác. Đừng đứng núi này trông núi nọ mà thẹn với lương tâm và bị thế gian nguyên rủa.

Thời gian sống ở hải ngoại quá lâu; tất cả cảnh cũ người xưa bây giờ đều thay đổi, nếu gặp lại chỉ thêm ngỡ ngàng chua xót và hối hận trong lòng. ***Điều quan trọng hôm nay là chúng ta phải làm sao góp một bàn tay trong cuộc tranh đấu để giải thể chế độ CS, để dân tộc tái sinh, để đất nước được tự do, dân chủ, ấm no và được quyền làm người.***

Chúng ta có bao giờ đặt câu hỏi là, nơi dưỡng và nơi sinh nơi nào quan trọng hơn? Quý vị thử nghĩ xem: kỷ niệm hay nơi chôn nhau cắt rốn có làm chúng ta no cơm ấm áo; có cho chúng ta tự do, công bằng; có cho chúng ta đến trường học để thành đạt; con cháu chúng ta được sống trong xã hội văn minh của nhân loại và hưởng mọi quyền tự do bình đẳng như mọi người. Hãy tưởng tượng xem nếu chúng ta đã sống, đang sống hay sẽ quay về sống với xã hội CS hiện nay để thỏa mãn “trái tim cá hồi” thì hoàn cảnh chúng ta sẽ ra sao, sẽ được những gì? Tù đày, sợ hãi, kèm kẹp, tước đoạt tài sản, áp bức, mất mọi quyền tự do dân chủ và cả quyền làm người! Tương lai con cháu chúng ta đi về đâu; được đi học hay đi bán vé số độ nhật hoặc bơi xối từng bãi rác kiếm ăn.... Tốt hơn hết nên sống nơi đã nuôi dưỡng chúng ta và “ăn cây nào rào cây ấy” là thượng sách! Và “trái tim cá hồi hải ngoại” xin giữ lại cho đến khi nào chế độ CS không còn nữa rồi hãy về để cùng nhau tái sinh đất nước.

LINH VŨ

DÂN TỘC SANH TÒN

Địa chỉ: DTST C/o M. LÊ - 36 rue Charles Gide - 93700 Drancy (France)

Điện thư: dvqdd@free.fr

Trong số này

Tựa	Tác giả	Trang
Viễn ảnh hòa bình thế giới	DTST	2
Tham khảo ý kiến sửa đổi HP hay Đàn khảy tai trâu?	Vạng Lộc	3
Mệnh lệnh xuống đường	Hồ Tấn Vinh	7
Thương tiếc Việt Dzũng- Một chiến sĩ đấu tranh kiên cường	DTST	11
Nelson Mandela -con người ngoại hạng	Lê Huỳnh	13
Những cái chết lạ lùng của Việt kiều khi về thăm quê	Tác giả (không rõ)	15
Cá hồi có "trái tim"	Linh Vũ	18
Phân ưu	ĐVQDD	20

Lời Ban chủ biên

Thưa quý độc giả,

Đại Việt Quốc Dân Đảng hân hạnh trao đến quý vị số báo DÂN TỘC SANH TÒN này.

Tuy đây là Tiếng nói của một tổ chức, chúng tôi cũng xem đây là Diễn đàn tranh đấu của người quốc gia yêu chuộng tự do dân chủ, công bằng xã hội, chống mọi hình thức độc tài đảng trị; do đó mọi bài vở, ý kiến phù hợp với các tiêu điểm vừa nêu đều được trang trọng đón nhận.

Tuy nhiên, nội dung các bài vở khác với quan điểm của chúng tôi cũng sẽ được đăng trong mục Diễn đàn công luận cũng như các bài phản biện nếu có (đăng đúng theo bút hiệu), trong trường hợp này, xin quý vị nêu rõ danh tánh thật cùng địa chỉ (nhà và điện thư) để tiện liên lạc.

Thư từ, bài vở xin gửi qua điện thư (dưới mọi dạng chữ Việt thông dụng) theo địa chỉ trên đây.

Kính cáo



PHÂN ƯU

Vô cùng thương tiếc
Bà được sĩ

THÂN THỊ THANH

pháp danh **Hồng Văn**

Phu nhân Gs. Phạm Đăng Sum

từ trần ngày 15 - 12 - 2013
tại tư gia -Antony (Pháp),
hưởng thọ 83 tuổi

Thành tâm nguyện cầu hương linh Bà được sĩ
siêu sinh lạc cảnh.
Chân thành chia buồn cùng Giáo sư và bửu quyến.

ĐẠI VIỆT QUỐC DÂN ĐẢNG
Trung ương và các cơ sở
(Hoa Kỳ, Gia Nã Đại, Úc & Âu châu)
Thay mặt
Huỳnh Minh Hùng



PHÂN ƯU

Vô cùng thương tiếc
Cựu Phó Đề Đốc

DIỆP QUANG THỦY

Nguyên Tham mưu trưởng/HQVNCH
tạ thế ngày 06 - 12 - 2013
tại Oakland -California
hưởng thọ 82 tuổi

**Cựu Thiếu Tướng
BÙI THỂ LÂN**

Nguyên Tư Lệnh Sư Đoàn TQLC/QLVNCH
từ trần ngày 14 - 1 - 2014
tại San José - California.
hưởng thọ 82 tuổi.

Thành tâm nguyện cầu hương linh
Cựu Phó Đề Đốc
và

Cựu Thiếu tướng

an lạc trong cõi vĩnh hằng.

Chân thành chia buồn cùng quý Phu nhân và gia quyến.

ĐẠI VIỆT QUỐC DÂN ĐẢNG
Trung ương và các cơ sở
(Hoa Kỳ, Gia Nã Đại, Úc & Âu châu)
Huỳnh Minh Hùng